

Hermanis Paukšs

SIEVIETE BĀRĀ
(joks 3 cēlienos)

DARBOJAS:

1. ATVARS
2. ASKOLDS
3. BRUNO
4. ANDRIS
5. VERONIKA
6. ELVIJS
7. HARIJS
8. ĢIRTS
9. JĀNIS

1. CĒLIENS

1.

Atvars (skatītājiem). Kad sākās pārmaiņu laiks, iesaistījos puķu tirdzniecībā un tā tiku pie neliela kapitāla. Tad ienāca ārzemju kompānijas, sāku ciest zaudējumus, tāpēc nolēmu naudiņu novirzīt kur citur. Bet kur? Viss izšķīrās, kad satikos ar savu pudeles biedru Bruno. Būdam literatūras kritiķis, jau pēc pusstundas Bruno man bija uzbūris vīziju. Vīziju par labāko izdevniecību Latvijā. Par filiālēm Krievijā, Eiropā un Amerikas Savienotajās Valstīs, ar laiku – pat Austrālijā un Antarktīdā. Labākās pasaules grāmatas! Mans kapitāls un Bruno satriecošā erudīcija. Pēc pāris nedēļām izdevniecība tika nodibināta. Cits pēc cita dienasgaismu ieraudzīja Markess, Bulgakovs, Dostojevskis, Strindbergs, Šekspīrs, Nīče, Kafka, gan Džoiss, Svēdenborgs, Rilke, Aspazija, Rainis un daudzi, daudzi citi. Diemžēl izrādījās, ka klasikai nav noieta. Izdevniecība strauji tuvojās bankrotam. Un tad kādu dienu, kad sēdēju redakcijā un rēķināju, vai pēc kreditoru prasību apmierināšanas un pašnāvības izdarīšanas man vēl atliks naudas visvienkāršākā zārka iegādei, pie durvīm atskanēja tikko dzirdams klauvējiens.

IENĀK ASKOLDS.

Askolds. Atvar... Vai tu mani vēl atceries? Es esmu Askolds...

Atvars. Askold! Ir tik patīkami redzēt kādu, kam nepārprotami klājas vēl grūtāk nekā man! Kādi vēji tevi šurp atpūtuši?! Kas jauns Maskavā? Kas – raķešu būvē? Sēdies!

Askolds. Es vairs nebūvēju raķetes...

Atvars. Kāpēc? Tu taču biji Koroļova mīļākais skolnieks?

Askolds. Es atgriezos. Palīdzēt Latvijas uzplauksmei.

Atvars. Un ko tad tu tagad dari?

Askolds. Meklēju darbu. Jau vairākus gadus. Diemžēl neveiksmīgi. Pēdējā laikā es rakstu.

Atvars. Ak tā? Un ko labu esi uzrakstījis?

Askolds. Erotisku stāstu.

Atvars. Parādi. (Pēta manuskriptu.) Un kas tā par brūnu tinti?

Askolds. Tās ir asinis. Man nebija naudas, lai nopirktu rakstāmo. Atradu uz ielas beigtu vārnu un izplūcu tai lielākās spalvas. Pēc tam ar pudeles lausku tās uzasināju, un iznāca tīri labi rakstāmie. Tintes vietā izmantoju savas asinis. Atšķaidītas. Tāpēc arī ir tik blāvas. Es baidījos, ka man līdz beigām asiņu var nepietikt. Atšķaidot pietika.

Atvars. Izskatās, ka tev pašam nāksies nolasīt mums savu sacerējumu. Tikai pagaidi, es tūlīt piezvanīšu kompanjonam. (Skatītājiem.) Bruno pēc divdesmit minūtēm bija klāt, es sataisīju mums visiem kafiju, un Askolds sāka lasīt.

2.

Veronika. Ir trīspadsmitais datums, un es atkal jūku prātā. Askolds sēž pie galda un lasa avīzi. Askolds! Kāpēc es nevaru viņu saukt īstajā vārdā? Ja viņš šo nolādēto dienasgrāmatu izlasīs, tad taču tik un tā sapratīs, ka runa ir par viņu! Nē, viņš nelasīs. Viņš ir pārāk taktisks. Šodien ir sestdiena un Askolds ir brīvs. Sestdienās un svētdienās viņš vienmēr cenšas būt mājās. Lai varētu kopā ar mani kaut kur aizbraukt, ja man piepeši sagribētos. Bet man nekad nesagribas. Tomēr viņš gaida. Viņš ir pacietīgs. Tiesa, viņš šad tad aizbrauc komandējumos un nav mājās ne sestdienās, ne svētdienās. Bet tas notiek reti. Viņš dara visu, lai šie izbraucieni neiekristu ne sestdienās, ne svētdienās. Es zinu: viņš mani mīl, tāpēc arī tā rūpējas par mani. Viņš man riebjas. Un tieši tāpēc, ka ir tik labs. Vai es neesmu cūka?

3.

Bruno. Kāpēc jūs apklusāt?

Askolds. Es gribēju paskaidrot.

Bruno. Skaidrojiet.

Askolds. Tā ir dienasgrāmata.

Bruno. Nu un tad?

Askolds. Šo dienasgrāmatu raksta sieviete.

Bruno. Vai jūs domājat, ka mēs to nesapratām?

Askolds. Tātad to var saprast?

Bruno. To – var saprast! Bet, par ko šī sieviete raksta savā dienasgrāmatā, – to gan nevar saprast!

Askolds. Tas vēlāk noskaidrosies.

Bruno. Cerēsim. Turpiniet!

4.

BĀRĀ. VERONIKA UN ANDRIS.

Veronika. Piedodiet... bet es esmu pārāk daudz dzērusi.

Andris. Bāri taču ir domāti iedzeršanai.

Veronika. Vai jūs neaizvaino tas, ka es ar jums runāju?

Andris. Kāpēc lai aizvainotu? Ja divi cilvēki sēž bārā pie viena galdiņa... Kas tur slikts?

Veronika. Jūs droši vien par mani neko labu nedomājat?

Andris. Nē. Kāpēc? Es taču jūs vispār nepazīstu.

Veronika. Tieši tāpēc. Sēž vecāka sieviete jums pretī pie galdiņa... Iedzērusi. Skatās uz jums. Uzmācas ar sarunām.

Andris. Daudz vecāka jau nebūsiet.

Veronika. Cik jums gadu?

Andris. Divdesmit divi.

Veronika. Man drīz būs trīsdesmit.

Andris. Vai jums kādas bēdas?

Veronika. Nē. Bet mani nomoka kāds sapnis.

Andris. Ahā...

Veronika. Kā jūs sauc?

Andris. Andris.

Veronika. Veronika. (Pastiepj roku, Andris pieceļas un to noskūpst.)

Veronika. Jūs esat džentlmenis.

Andris. Nebūt ne. Cik atceros, es pirmoreiz kādai noskūpstu roku. Tas notika spontāni. Varbūt tāpēc, ka jūs esat lēdija...

Veronika. Vai tiešām es izskatos pēc tādas?

Andris. Izskatāties. Bet pēc Veronikas gan neizskatāties.

Veronika. Es jau arī nenosaucu savu īsto vārdu. Ceru, ka jūs rīkojāties tāpat?

Andris. Nē... man nepielēca, ka tā būtu jādara.

Veronika. Jūs taču nedomājat, ka pēc šī vakara mēs kļūsim labi draugi?

Andris. Nē, nedomāju.

Veronika. Vai es jūs aizvainoju?

Andris. Protams, ne. Jūs spēlējaties. Bārs tam ir ļoti piemērota vieta. Bet jūs ieminējāties par sapni...

Veronika. Jā. Tas ir apkaunojošs sapnis. Diemžēl man tas rādās regulāri. Es tagad esmu tik ļoti piedzērusies, ka varētu jums to izstāstīt.

Andris. Es neuzstāju.

Veronika. Es saprotu. Bet varbūt tieši tāpēc es esmu tik ļoti piedzērusies, ka gribu to beidzot kādam izstāstīt. Vai saprotat?

Andris. Saprotu.

Veronika. Jūs varētu mani uzlūgt uz deju. Tad es jums klusi pie auss to izstāstītu. Es saprotu, ka tas izskatīsies tīri intīmi, bet te taču ir bāriņš. Vai jūs nenākat uz bāriņu iepazīties ar meitenēm?

Andris. Nē. Bet nejauši gadās.

Veronika. Es, protams, vairs neesmu nekāda meitene... bet man taču nav septiņdesmit. Vai jutīsieties mulķīgi, dejojot ar sievieti, kas ir septiņus gadus vecāka par jums? Es taču neizskatos slikti?

Andris. Nē. Jūs izskatāties gandrīz kā no reklāmas.

Veronika. Es saprotu, ka tagad uzmācos jums, bet esmu piedzērusies, un tas attaisno manu uzvedību.

Andris. Jā, protams.

Veronika. Turklāt visu mūžu man ir uzmākušies vīrieši! Vai tiešām es kaut reizi nedrīkstu uzmākties arī kādam no jums?

Andris. Noteikti drīkstat.

Veronika. Un kāpēc lai tas nebūtu tieši jūs? Vai varbūt jūs ar īpaši labu uzvedību esat izpelnījies saudzējamā statusu?

Andris. Noteikti neesmu! Bez tam – jūs man patīkat.

Veronika. Ko tad jūs vēl gaidāt? Kad bārā pēkšņi nodzisīs gaisma?

Andris. Kas būs, ja jūs mani aizvedīsiet pārāk tālu?

Veronika. Es taču saprotu, ka pati būšu vainīga. Esmu tomēr jau pieaugusi sieviete.

Jūs man nebūsiet pirmais. Vai jūs par to šaubāties?

Andris. Nē. (Pieceļas, uzlūgdams palokās, aizved Veroniku dejot.)

Veronika. Es sapņoju... ka mīlējos vienlaikus ar pieciem vīriešiem... Vai es jūs šokēju?

Andris. Nē.

Veronika. Kāpēc jūs melojat?

Andris. Nu... jā... Šokējāt gan.

Veronika. Tātad tas patiešām ir tik šausmīgi?

Andris. Jūsu vēlmei noteikti ir kāds iemesls. Visdrīzāk – psiholoģisks.

Veronika. Vai gribat ar mani tagad kaut kur aizbraukt? Vai es jūs atkal šokēju?

Andris. Nē.

Veronika. Kāpēc jūs atkal melojat?

Andris. Vai jums šķiet, ka es to vien daru, kā meloju?

Veronika. Nē. Jūs esat ļoti atklāts. Tāpēc uzreiz var manīt, kad jūs pēkšņi tomēr melojat.

Andris. Nu labi. Mazliet šokējāt. Un kas tad ir?

Veronika. Es to tīšām. Vienkārši gribēju pārbaudīt, vai esmu spējīga kādam šādus vārdus pateikt.

Andris. Tātad tas – par to sapni – ir blefs?

Veronika. Un jums kā labāk patiktu?

Andris. Man? Jau biju samierinājies, ka dejoju ar sievieti, kas grib pārgulēt ar pieciem vīriešiem uzreiz.

Veronika. Un kā?

Andris. Neliels mazvērtības komplekss. Apzinoties, ka esi tikai piektā daļa no sievietes partnera.

Veronika. Tātad jūs negribētu būt viens no pieciem?

Andris. Nezinu.

Veronika. Bet viens pats? Viens pret vienu?

Andris. Ar jums?

Veronika. Vai rodas iespaids, ka es kādu citu piedāvāju?

Andris. Ceru, ka nejaudājāt, gaidīdama, ka es atteikšos?

Veronika. Vai esat pieradis, ka sievietes prasa vienu, bet patiesībā vēlas pavisam ko citu?

Andris. Ar sievietēm mēdz būt visādi...

Veronika. Jums taisnība. Attiecības ar sievieti vīrietim vienmēr ir risks. Vai jūs esat gatavs riskēt?

Andris. Kopā ar jums – noteikti! Bet es nevaru vest jūs pie sevis – es dzīvoju pie vecākiem.

Veronika. Tad brauksim pie manis. Uz vasarnīcu. Tur sākumā būs pavēss. Bet mums ir milzīgs kamīns. Mana automašīna stāv tepat ārā.

Andris. Vai gribat šādā reibumā sēsties pie stūres?

Veronika. Jums taisnība. Var sanākt nepatikšanas. Vai jums nav tiesību?

Andris. Ir. Bet braukt nenākas bieži.

Veronika. Tas nekas – jūs taču esat izdzēris tikai glāzi alus. Vai tad jums ļoti jāsteidzas? Brauciet lēni un prātīgi – es pieregulešu, ja jūs samulsīsiet.

Andris. Esmu jau samulsis.

Veronika. No tā, ka nāksies sēsties pie stūres?

Andris. Nē, no tā, ka esat tik skaista...

Veronika. Jūs patiešām esat džentlmenis.

Andris. ... un no tā, ka esat iereibusi.

Veronika. Vai jums nepatīk ielaisties ar iereibušām sievietēm?

Andris. Ja sieviete ir skaista, tad viņas reibuma pakāpei nav nozīmes.

Veronika. Kam ir?

Andris. Tam, ka jūs pēc tam varat nožēlot.

Veronika. Par to neuztraucieties. Pieredze rāda, ka es savus sānsolus nekad nenozēloju. Lai gan tie vienmēr tiek sperti zināmā reibuma pakāpē. Ko lai dara, ja es skaidrā prātā neesmu spējīga pārkāpt laulību?

Andris. Tad varbūt nedariet to vispār?

Veronika. Vai jums šķiet, ka ir īstais brīdis mani audzināt?

Andris. Nē, es vienkārši kārtoju attiecības ar savu sirdsapziņu.

Veronika. Tad dariet to ātrāk – es ar savējo esmu ideālā saskaņā.

Andris. Tad braucam.

5.

Askolds. Šeit beidzas pirmā nodaļa.

Bruno. Nu un tad?

Askolds. Varbūt jums būtu kādas piezīmes?

Bruno. Piezīmju ir vairāk nekā vajag. Bet gan jau būs vēl.

Askolds. Tieši tāpēc. Jums beigās būs grūti atcerēties, ko par sākumu gribējāt sacīt.

Varbūt pasakiet uzreiz? Es varētu pierakstīt... ja jums atrastos kāds rakstāmais. Nevēlos jūs mulsināt, rakstīdams ar asinīm.

BRUNO PASNIEDZ VIŅAM PILDSPALVU.

Atvars. Kur tas viss notiek?

Askolds. Kādā bārā.

Atvars. Pārāk nenoteikti. Kāpēc tu negribi, lai tas viss notiek kādā konkrētā vietā?

Teiksim "Četros baltos kreklos". Vai tu esi tur bijis?

Askolds. Nē.

Atvars. Es tevi kādreiz aizvedīšu. Ja tu nemini konkrētu vietu, tad katram pašam kaut kas jāiedomājas. Bet tā – skaidrs: "Četri balti krekli" – ikviens ir tur bijis, sēdējis, varbūt tāpat kā Andris kādu meiteni sarunājis. Viss kļūs dzīvāks, tuvāks un saprotamāks.

Askolds. Ziniet, ar pildspalvu tomēr ir vieglāk rakstīt nekā ar vārnas spalvu un asinīm. Viss?

Bruno. Pagaidām viss.

6.

Veronika. Cik vīrieši tomēr ir stulbi. Cik manipulējami. Un cik vienkārši tas izdarāms. Sieviete pakustina mazo pirkstiņu... pakustina rociņu... pakustina kājiņu... un vīrietis sāk kustēties. Pavest vīrieti nav interesanti. Interesanti ir vīrieti vest – kā bulli ar nāsīs ievērtu riņķi. Pavests vīrietis ir apmierināts. Kāds labums no apmierināta vīrieša? Apmierināts vīrietis guļ. Vai strādā. Vīriešiem ir šausmīgi daudz darba. Apmierinātiem vīriešiem. Neapmierināts vīrietis – pavisam cita lieta – viņam darbs var pagaidīt – viņš ļauj, lai sieviete viņu ved. Ved... ved... Bet cik tālu? Cik tālu var aizvest bulli ar nāsīs ievērtu riņķi? Līdz mūža galam? Līdz kapsētai? Līdz kautuvei? Bet bullis jau nemaz nav jāaizved līdz galam! Bullis ir jāaizved līdz nākamajam mietiņam. Un tur jāpiesien. Galvenais ir – vest bulli! Vest, bet nepavest. Cik saldi...

7.

Bruno. Kas tas bija?

Askolds. Dienasgrāmata.

Bruno. Dienasgrāmata? Kāda dienasgrāmata, ja viņa tikko vēl bija krogā un tagad taisās braukt kopā ar Andri uz vasarnīcu? Tad viņa nekur neaizbrauca, bet ātri skrēja uz mājām rakstīt dienasgrāmatu?

Askolds. Nē... viņa aizbrauca.

Bruno. Tad no kurienes pēkšņi dienasgrāmata?

Askolds. Viņa šo dienasgrāmatu raksta iztēlē. Domās.

Bruno. Kā? Tātad patiesībā nekādas dienasgrāmatas nav? Tas viss ir fikcija? Murgi?

Askolds. Nē, vispār viņa patiešām raksta dienasgrāmatu. Tur, mājās. Bet reizēm turpina to darīt domās, kad dienasgrāmatas nav pie rokas. Kā, piemēram, tagad.

Bruno. Nu, atvainojiet! Tad tā arī vajag paskaidrot: "Iznākusi no bāra, Veronika sāka rakstīt dienasgrāmatu. Bet ne kā parasti. Šoreiz citādi – domās. Lūk, kādas rindas viņai virknējās iztēlē..." Un tā tālāk. Bet kāpēc viņai būtu jāatstāj dienasgrāmata mājās? Lai ņem līdzi! Somiņā. Viņa iznāk no bāra, izvelk no rokassomiņas dienasgrāmatu, atbalstās pret automašīnas jumtu un raksta. "Ko tu tur dari?" prasa Andris. "Neteikšu!" saka Veronika un turpina rakstīt. Andris mēģina ieskatīties dienasgrāmatā, viņiem sanāk tāda kā erotiska stīvēšanās, ja jau tas ir erotikas stāsts, un dienasgrāmata pēkšņi iekrīt peļķē. Lūk, te jau ir, ko domāt. Gan peļķe, kas konkretizē un paplašina vidi, gan simbols – dienasgrāmata peļķē. Vairāk detaļu, vairāk konkrētības, vairāk simbolu!

Atvars. Vajadzētu minēt ielu, uz kuras viņi iznāk. Vai tā ir Čaka iela vai Avotu, vai Marijas. Tad uz stūra varētu stāvēt prostitūtas. Erotiskajam romānam tas būtu ļoti piemēroti. Varbūt mazgadīgās. Tā jau ir sāpīga problēma. Kas mazām

meitenītēm liek iziet uz ielas? Es, kad tādas paņemu, vienmēr ar viņām aprunājos. Kādi tur ir liktenstāsti! Esi kādreiz ar kādu mauku aprunājies?

Askolds. Nē, nekad.

Atvars. Tev vajag paņemt kādu un aprunāties! Ja gribi rakstīt erotiku, bez tā neiztiksi! Nu es kādreiz paķeršu tevi līdzī.

8.

AUTOMAŠĪNĀ. VERONIKA UN ANDRIS.

Andris. Cik tālu tas ir?

Veronika. Nieka trīsdesmit kilometri.

Andris. Vai esat pārliecināta, ka mani tik ļoti gribat? Mēs varam pirmajai reizei arī vienkārši pavizināties, un pēc tam es jūs aizvedīšu uz mājām.

Veronika. Vai tas jums dabas dots?

Andris. Kas tad?

Veronika. Spēja lasīt domas?

Andris. Nē... es nezinu, par ko jūs domājat.

Veronika. Es prātoju, vai neizteikt jums līdzīgu priekšlikumu.

Andris. Tad tā arī darām?

Veronika. Nē, tā nedarām.

Andris. Kāpēc?

Veronika. Tas būtu pārāk ilgi jāskaidro.

Andris. Varbūt ir vērts?

Veronika. Nē, nav vērts. Jo, visticamāk, šī mūsu tikšanās ir pēdējā.

Andris. Jūs taču negatavojaties izdarīt pašnāvību?

Veronika. Negatavojos. Lai gan esmu par to domājusi. Bet ne tagad. Kāpēc lai es izdarītu pašnāvību, ja tās vietā varu pārgulēt ar jums?

Andris. Vai pārgulēšana ar mani ir līdzvērtīga pašnāvībai?

Veronika. Manā gadījumā – jā. Bet tas nav tā, kā jūs to domājat.

Andris. Un kā tad es to domāju?

Veronika. Izbeidziet! Citādi es padomāšu, ka nemaz negribat ar mani nekur braukt!

Andris. Gribu. Bet tikai tad, kad būsiet tikusi skaidrībā ar sevi.

Veronika. Teicu jau, ka esmu tikusi. Tūlīt jums būs jānogriežas pa labi. Lūk, pa to tur ceļu. Te vēlreiz pa labi... te – pa kreisi. Uzmanieties – tur ir slikts ceļš. Te – atkal pa labi... Iegriezieties tur pie tiem vārtiem. Klāt esam. Nāciet!

ABI IZKĀPJ NO AUTOMAŠĪNAS. IENĀK ISTABĀ, KUR NAV NEKĀDU MĒBEĻU, TIKAI PAKLĀJS UZ GRĪDAS UN KAMĪNS. TAM GAR MALĀM SAKRAUTAS LIELAS PAGALES. ABI SĀK KURT KAMĪNU.

Andris. Vai visas mēbeles jūs rudenī vedat uz Rīgu?

Veronika. Nē, šī ir atpūtas istaba – te mēbeles nav paredzētas.

Andris. Vai jūs atpūšoties vienmēr stāvat kājās?

Veronika. Nē, mēs vārtāties pa paklāju. Mans mīļākais paklājs. Kad ieraudzīju veikalā, sapratu, ka tieši tādu vienmēr esmu gribējusi. Vai jums nekad nav gadījies, ka pirmoreiz kaut ko ieraugāt un uzreiz saprotat, ka visu mūžu esat to meklējis?

Andris. Ir gadījies. Bet visi paklāji man tomēr šķiet līdzīgi.

Veronika. Protams, ka tie ir līdzīgi. Tāpat kā automašīnas. Bet tad jūs pēkšņi ieraugāt modeli, kas jūs apžilbina... kas jums ir jādabū par katru cenu... jo jūs ar visu savu būtību jūtat, ka tas ir jūsējais.

Andris. Vai tagad jūs stāstāt par savu reno?

Veronika. Nē. Tas bija domāts tikai kā piemērs. Lai jūs labāk saprastu, ko man nozīmē šis paklājs. Es domāju, ka vīrietim automašīna varētu izraisīt tādas pat jūtas kā sievietei – paklājs.

Andris. Es neesmu tik bagāts, lai varētu nopirkt sev iepatikušos modeli.

Veronika. Bet iepatikties taču var arī tas, ko jūs nespējat nopirkt!

Andris. Nu ja! Paldies! Ja man nav reālu cerību kaut ko dabūt, tad es par to labāk nemaz nesapņoju!

Veronika. Jūs esat pragmatīks?

Andris. Neesmu par to domājis. Bet man gribētos tādām būt. Kā sauc jūsu vīru?

Veronika. Askolds.

Andris. Tas, protams, arī ir izdomāts vārds?

Veronika. Jā.

Andris. Vai Veronika ir kādas jūsu draudzenes vārds?

Veronika. Nē, tā sauca manu lelli.

Andris. Un Askolds?

Veronika. Askolds arī bija rotaļlieta. Balts lācis. Kam jums vajadzīgs mana vīra vārds? Tam taču mūsu attiecībās nav nekādas nozīmes.

Andris. Ir mulsināši būt divatā ar pavisam nepazīstama vīrieša sievu.

Veronika. Manuprāt vajadzētu būt pavisam pretēji. Ja tu nepazīsti sava partnera otro pusi, tad jūties tā, it kā tās nemaz nebūtu... it kā jūs abi būtu pilnīgi brīvi un nesaistīti... it kā būtu viens otram pirmie.

Andris. Jā, ja pilnīgi neko nezini par otru. Bet es taču zinu, ka esat precējusies. Ja tas ir kāds mistisks Ikss, tad tas kā bezveidīga ēna karājas mums pāri, bet, ja konkrēts vīrietis, tad es to spēju uztvert kā sāncensi.

Veronika. Jūs runājat tā, it kā gribētu ieņemt mana vīra vietu.

Andris. Nē. Es negribu ieņemt jūsu vīra vietu. Es vispār vēl nejūtos gatavs nopietnām attiecībām.

Veronika. Un ar septiņus gadus vecāku sievieti – ne tik.

Andris. Manā uztverē jums vairs nav fiksēta vecuma. Ir tikai skaistums un valdzinājums. Protams, ja sāktos runas par iespējamām laulībām, es noteikti atcerētos, ka esat septiņus gadus vecāka. Un tas mani droši vien atturētu pat tad, ja es būtu stipri iemīlējis.

Veronika. Jūs neesat iemīlējis?

Andris. Es jūtos ļoti savaldzināts. Domāju, ka šim vakaram tas ir pietiekoši.

Veronika. Protams. Lai gan es esmu pieradusi, ka vīrieši manī iemīlas no pirmā acu uzmetiena un jau nākamajā mirklī atzīstas.

Andris. Pieļauju iespēju, ka tā tas ir noticis arī ar mani. Tikai to, ko citi sauc par iemīlēšanos, es dēvēju par ļoti stipru savaldzinātību.

9.

Bruno. Un tā jums beidzas nodaļa?

Askolds. Jā.

Bruno. Bet ar ko tad tā beidzās?

ASKOLDS VĒLREIZ NOLASA PĒDĒJĀS RINDAS.

Bruno. Un ko tad tas, jūsuprāt, nozīmē?

Askolds. Es nezinu...

Bruno. Kāpēc tad šai vietā beidzat nodaļu?

Askolds. Man liekas tāpēc... ka kāds posms viņu attiecībās ir noslēdzies.

Bruno. Kāds posms?

Askolds. Varbūt... iepazīšanās posms?

Bruno. Tātad, ja vīrietis un sieviete ir pasēdējuši bārā, mazliet padejojuši, divdesmit minūtes pabraukuši vienā mašīnā, tad iekurinājuši kamīnu un vēl brīdi pasēdējuši uz tepiķa, tērzēdami par idiotiskām un absolūti nenozīmīgām tēmām, tas ir pietiekoši, lai viņi būtu pilnībā iepazīnuši viens otru?

Askolds. Tā gluži es nedomāju. Bet kaut kas ir beidzies. Varbūt kaut kas nemanāms. Un tālāk nenovēršami jāsākas kaut kam citam.

Bruno. Kam tad?

Askolds. Tam, kas sāksies nākamajā nodaļā.

Bruno. Es nezinu, kas sāksies nākamajā nodaļā. Bet vienu zinu skaidri: nekas vēl nav beidzies, jo patiesībā nekas vispār vēl nemaz nav sācies! Vai jūs zināt, cik daudz cilvēku katru dienu iepazīstas? Miljoni! Un katrs citādi! Bet kas jums te notiek? Bārā pie galdiņa sēž sieviete, turklāt piedzērusies, pie viņas piesēžas jauns vīrietis, viņa sāk tam uzmākties, un raugi: jau pēc brīža viņi ir iepazīnušies un dejo! Kas te oriģināls?! Tas, ka sieviete ir piedzērusies? Andris gan varētu būt piedzēries! Un tāds viņš apsēžas pie stūres! Viņus mēģina apturēt ceļu policija. Andris, protams, neapstājas. Policisti drāžas viņiem pakaļ! Un tad – avārija. Baismīga avārija. Andris kaut kur ietriecas. Šņirkst dzelži, skan mirstošo un ievainoto kliegzieni. Kāds, krampjos raustīdamies, gārdz. Varbūt viņa bērniem tieši šodien ir dzimšanas diena. Viņš nāk... priecīgs... pilnas rokas ar dāvanām... Un te pēkšņi – trieciens, lidojums, asinis, agonija. Un Andris – slepkava. Bet jums? Viņi sēž uz tepiķa un mierīgi tērzē. Tā, it kā nebūtu ne mafijas, ne narkotiku, ne mazgadīgo prostitūtu. Un, lūk, vēl viena tēma: korupcija. Piebrauc policija. Andris asiņains izlien no mašīnas. Veronika, arī vienās asinīs, samaņu zaudējusi, guļ salonā. Pa logu rēgojas tikai viena viņas kāja... baismīgi sakropļota... gandrīz norauta. Bet Andrim

dilemma: dot policistam kukuli vai tomēr nedot un godīgi stāties tiesas priekšā? Lūk, jums dzīves patiesība visā tās baisajā kailumā! Lūk, jums Raskoļņikovs! Lūk, jums Dostojevskis! Bet jūs ko?

Atvars. Lai Andris pasaka Veronikai, ka regulāri piedalās dragreisos.

Bruno. Un kas tā par savlaicīgi sagatavotu malku? Nekādas malkas tur nav! Andrim pašam ir jāiet uz šķūni tai pakaļ! Bet tur mētājas zaraini, divmetrīgi baļķi! Vai, vēl labāk: nav arī baļķu – ir tikai pagalma stūrī augošs nokaltis ozols! Nokaltis ozols – vai jūtat, kas tas ir par simbolu?! Nē, nevis nokaltis, bet zaļojošs! Un citas malkas tuvumā nav! Ko Andris tagad darīs – mēģinās to nogāzt vai pasaudzēs? Pielieciet statistiku par Latvijas mežu izciršanu! Lai Andris stāv ar cirvi rokās pie zaļojoša ozola. Nē, ar gaļas cirvīti, jo īsta cirvja viņam nemaz nav. Lai stāv un, vērodams ozola zaļojošo lapotni ar žubīšu ligzdām, sarunājas ar Veroniku! Bet ne jau par tepīkiem un automašīnām! Par mūsu dzimtenes bagātībām un to izsaimniekošanu! Tad tā būs tēma, kas patiesi interesēs lasītājus!

10.

Veronika. Es vairs nedrīkstu tālāk rakstīt. Patiesību sakot, man vispār nevajadzēja pieskarties šai sasodītajai dienasgrāmatai. Kāpēc es to darīju? Tāpēc, ka man ieteica. Kad man iesaka to, ko nekādā gadījumā nevajadzētu darīt, es nezina kāpēc paklausu, bet, kad iesaka kaut ko patiesi noderīgu, es neklausu nekad. Kāpēc es tā rīkojos? “Šis jautājums jau pats par sevi ir ko vērts,” teiktu profesors. Viņam ir īsi sirmi mati un brilles. Īsi sirmi mati un brilles, protams, ir ne tikai profesoriem. Arī valstsvīriem, biznesmeņiem un bandītiem. Kāds sakars bandītiem ar valstsvīriem un biznesmeņiem? Runā, ka tie visi esot savstarpēji saistīti. Protams, tas vēl ir jāpierāda, bet pierādīt to nav iespējams. Līdz ar to, tie ir tikai vienkāršo ļaužu pieņēmumi. Kas ir vienkāršie ļaudis? Vai es esmu vienkārša sieviete? Nē, es esmu ļoti sarežģīta sieviete. Vai arī profesoriem ir kāds sakars ar bandītiem? Protams, jo bandītiem mēdz rasties vajadzība pēc profesoru pakalpojumiem. Vai arī profesoriem mēdz rasties vajadzība pēc bandītu pakalpojumiem? Droši vien tad, ja likumīgā veidā viņi nespēj savas problēmas atrisināt. Vai es spēju savas problēmas atrisināt likumīgā veidā?

11.

Bruno. Kas tas par profesoru?

Askolds. Viņa apmeklē psihoterapeitu, un tas viņai ir ieteicis rakstīt šo dienasgrāmatu. Veronika viņu sauc par profesoru.

Bruno. No kurienes jūs pēkšņi izrāvāt, ka viņa apmeklē psihoterapeitu?

Askolds. Nu... Viņai ir problēmas. Tāpēc viņa apmeklē psihoterapeitu. Es to negribēju pateikt tieši. Es gribēju šādi caur dienasgrāmatu likt to manīt...

Bruno. Un tagad lasītājs tā vietā, lai sekotu notikumu attīstībai, visu laiku mocīsies ar pārdomām, kas tas ir, pie velna, par profesoru.

Askolds. Tātad par to, ka viņa ārstējas, pateikt skaidrāk?

Bruno. Protams, ka skaidrāk. To sarunu vietā, ko viņi tur bezsakarīgi muld uz tepiķa, ielieciet sarunas par viņas veselības problēmām. Lai skaidri un gaiši izklāsta, kur un ar ko saslimusi, pie kā ārstējas, kādas zāles lieto. Lai Andris zina, ka patiesībā viņam ir darišana ar slimu sievieti. Lai saprot, ka gadījuma sakari nav nekāds joks. Lai saprot, ka var arī inficēties.

Askolds. Bet viņa taču nav slima tādā veidā...

Bruno. Varbūt, ka ir. Ja viņai ir problēmas ar psihi, tad no kā? Varbūt tā ir smadzeņu atmiekšķēšanās sifilisa trešajā stadijā. Lai gan sifiliss tagad nav aktuāls. Viņa tur uz paklāja atzīstas Andrim, ka ir slima ar AIDS! Vai zināt, ka Nīče bija slimis ar sifilisu? Bet Dostojevskis bija epileptiķis! Tāpēc arī viņi spēja radīt savus šedevrus! Jums arī nenāktu par ļaunu kaut ko saķert. Vismaz triperi. Tad jūs saprastu cilvēkus. Bet vislabāk: lai viņai ir gan AIDS, gan sifiliss. Tas vēl vairāk sarežģīs situāciju. Andris ir palicis divatā ar sievieti, kurai ir gan AIDS, gan sifiliss trešajā stadijā. Kā viņš rīkosies? Vai spēš atrast īstos vārdus? Tā jau ir māksla! Nu labi – kas jums tur tālāk?

12.

Andris. Piedodiet, bet man jau tek sviedri.

VERONIKA SAMEKLĒ MUTAUTIŅU UN ROTAĻĪGI SĀK SLAUCĪT ANDRIM SVIEDRUS NO PIERES.

Andris. Pateicos. Jūs nesvīstat?

Veronika. Svīstu, bet varu vēl izturēt. Vai izjūtat nepatiku pret nosvīdušām sievietēm?

Andris. Nē – es šad tad mēdzu kopā ar meitenēm pasportot, tāpēc esmu pieradis pie nosvīdušām sievietēm un tās mani pat īpaši uzbudina.

Veronika. Vai jūs pēc sportošanas nodarbojaties ar seksu?

Andris. Tūlīt pēc ieiešanas ģērbtuvēs. Ja meitene pagūst iemukt zem dušas un es viņu notveru tikai tur, tad tas vairs nav tas.

Veronika. Jūs patiešām tā darāt vai tagad tikai muldat?

Andris. Protams, ka muldu.

Veronika. Žēl...

Andris. Tūlīt pēc pamatīgas fiziskās slodzes man parasti nav vēlēšanās nodarboties ar seksu. (Atlaižas uz paklāja.)

Veronika. Vai jūs tagad slinkosiet?

Andris. Es tomēr esmu ciemiņš.

Veronika. Bet kur tad paliek jūsu džentlmeniskums?

Andris. Tā bija tikai izlikšanās. Lai ievilinātu jūs slazdos. Vai jūs uzbudina sasvīdis vīrieša ķermenis?

Veronika. Līdz šim neuzbudināja. Bet jums ir ļoti patīkama smarža. Ja jūs tagad pieceltos sēdus, es varētu jums novilkt jaku un kreklus.

Andris. Šausmīgs slinkums...

Veronika. Varbūt grasāties tagad aizmigt?

Andris. Bet protams. Ja ko vajag – pamodiniet!

Veronika. Jau vajag.

Andris. Tad pamodiniet!

Veronika (saņem Andri aiz ausīm un paceļ sēdus, tikko atlaiž, tā Andris atkrīt atpakaļ uz paklāja). Sivēns... (Vēlreiz aiz ausīm pieceļ Andri sēdus, balstīdama viņa muguru sev pret ceļiem.) Sēdi! Nebiju domājusi, ka vīrieša izgērbšana ir tik nogurdinošs process.

Andris. Vai jūs pirmoreiz izgērbjat vīrieti?

Veronika. Jā – jūs manā biogrāfijā esat pirmais slaists. Kurš jūs izgērbj mājās – mamma?

Andris. Nē, mamma atsakās, tāpēc es guļu ar visām drēbēm, vēl jo vairāk tāpēc, ka arī apgērbties pats neprotu.

Veronika. Tātad man pēc tam vajadzēs jūs arī apgērbt?!

Andris. Diemžēl...

Veronika. Nu nē – varēsiet braukt mājās pliks!

Andris. Un jums nebūs neērti, kad garāmgājēji redzēs, ka no jūsu automašīnas izkāpj kails vīrietis?

Veronika. Es jūs izlaidīšu kādā nomaļā vietā.

Andris. Jau iepriekš pateicos. (Atkal atlaižas uz paklāja.)

Veronika. Ko tas nozīmē?

Andris. Nenojaušat?

Veronika. Vai man nāksies jums novilkt arī bikses?

Andris. Ja vēlaties pilnvērtīgu seksu, tad noteikti.

Veronika. Kut?

Andris. Nē, ir ļoti labi.

Veronika. Kāpēc tad tu smeijies?

Andris. Tieši tāpēc arī smejos – no labsajūtas.

Veronika. Vai es tevi nemaz neuzbudinu?

Andris. Uzbudini.

Veronika. Vai tu vienmēr smeijies, kad esi uzbudināts?

Andris. Kad stipri, tad ne. Vai tevi aizvaino tas, ka es smejos?

Veronika. Nē, tas mani mulšina.

Andris. Tad nemulsti un turpini uzbudināt.

Veronika. Tu mani neizrīko! (Iekož.) Citādi izrotāšu tā, ka draudzenes neticēs, ka esi mīlējis ar sievieti, bet domās, ka tev uzklupuši traki suņi!

Andris. Tu neesi pieradusi, ka vīrieši tevi izrīko?

Veronika. Nē, neesmu. Bet tam šoreiz nav nozīmes. Ja tu slinko un es te esmu aktīvā, tad uzvedies atbilstoši savai lomai!

Andris. Labi.

Veronika. Drīkst izvilkēt?

Andris. Pat vēlams – tam tur jau sen ir par šauru.

13.

Bruno. Pornogrāfija! Vistīrākā pornogrāfija!

Atvars. Pagaidi. Tā vēl nav pornogrāfija. Tā ir erotika. Un tieši to mums tagad vajag. Lai nenoietu pa burbuli ar visu izdevniecību. Mēs faktiski jau esam bankrotējuši. Es sen gribēju tev to pateikt, tikai nespēju atrast īstos vārdus. Tie, kas lasa klasiku, vēl ir pārāk trūcīgi. Es saprotu, ka pienāks laiks, kad mums izveidosies turīgs, inteligents vidusslānis, bet līdz tam kaut kā ir jānodzīvo.

Bruno. Un tu ceri izdzīvot ar pornogrāfijas palīdzību?

Atvars. Ne ar pornogrāfijas, ar erotikas.

Bruno. Neredzu te nekādu erotiku. Tā ir vistīrākā pornogrāfija. Viņš mani vienkārši uzbudina. Dabūšu šonakt atkal iet aukās. Kurš man segs šos izdevumus? Tu?

Atvars. Jā, es tev paņemšu tik daudz aukas, cik vien vajadzēs!

Bruno. Bet tu taču esi bankrotējis?

Atvars. Būt bankrotējušam nenozīmē, ka nepietiktu naudas pāris aukām. Turklāt juridiski mēs vēl neesam bankrotējuši. Juridiski mums tikai ir šausmīgi daudz nenomaksātu rēķinu. Tik daudz, ka mums nav naudas lai nomaksātu pat pusi no tiem.

Bruno. Toties mums ir grāmatas. Vērtīgas grāmatas!

Atvars. Jā, jā. Ja mēs pārdotu kaut ceturto daļu no tām, tad dzīvotu zaļi. Bet, tā kā es neredzu iespējas tuvākajā laikā pārdot kaut simto daļu, tad iesaku tev nomierināties un pa starpu klasikai ielaist arī vieglāku lasāmvielu. Turklāt arī klasiķiem mēdz būt erotiskas ainas.

Bruno. Jā, bet kā tās ir uzrakstītas! Tur ir nedroši skatieni. Čuksti. Strautu čaloņa. Mēnesnīcā mulstošas lakstīgalas.

Atvars. Askolds taču lasa tikai pirmo variantu. Mēs to labosim. Ieliksīm strautu čukstus un lakstīgalu mulso čabēšanu.

Bruno. Kā? Kā tu tur ieliksi lakstīgalas, ja tā mātīte bez mazākā mulsuma izrauj viņam locekli no biksēm?!

Atvars. Pagaidi, pagaidi! Tikai neuztraucies. Tur nebūs nekādu locekļu! Andris vienkārši aizvērs acis un atcerēsies bērniņu. Lai lasītāji paši domā, ko Veronika tur ar viņu dara.

Bruno. Un ko lasītāji, tavuprāt, domās?

Atvars. Gan jau uzminēs, kas tur patiesībā notiek.

Bruno. Un tas jau ir tas sliktākais! Viņi nedrīkst uzminēt! Viņiem vajag nojaust! Turklāt nevis miesiskās izdarības, bet gan to, kas norisinās viņu dvēselēs! Bet kas tur norisinās? Ne sūda tur nenorisinās!

Atvars. Nu labi – paklausīsimies, kas būs tālāk!

14.

Veronika. Nez, ko Askolds tagad dara? Droši vien sēž pie datora. Viņš vienmēr piesēžas pie datora, kad es izeju no mājas. Nabadziņam ir tik daudz darba! Ja viņam nevajadzētu brīvdienās sēdēt mājās un gaidīt, vai man neiegribēsies kopā ar viņu kaut kur aizbraukt, Askolds strādātu arī brīvdienās. Patiesību sakot, viņam tad vairs nebūtu brīvdienu. Bet viņam jau tāpat nav brīvdienu. Vai tad to, ka jāsēž un jāgaida, vai sievai pēkšņi nesagribēsies kopā ar viņu kaut kur aizbraukt, var saukt par brīvdienām? Un to, ka, pēc tam kad sieva viena pati ir kaut kur aizbraukusi, viņš tūlīt sēžas pie datora? Ko viņš tur tai savā darbā vispār dara? Vajadzētu kādreiz pajautāt. Bet nē – man riebjas! Es neko negribu zināt par viņa darbu, es neko negribu zināt par viņa rūpēm, pūlēm, ciešanām. Es zinu, ka viņam ir daudz ciešanu. Daudz vairāk nekā man. Es esmu tā, kas sagādā viņam ciešanas. Viņam ir savas ciešanas un vēl arī manējās. Tās, ko es viņam sagādāju. Es labprāt to nedarītu. Bet es nespēju! Es nespēju viņam nesagādāt ciešanas!

15.

Bruno. Tā atkal ir dienasgrāmata?

Askolds. Jā.

Bruno. Ne ar kādām dienasgrāmatām jūs savu pornogrāfiju nenoslēpsiet!

Atvars. Erotika! Kad mēs izlabosim visu pēc taviem norādījumiem, tad tā būs erotika! Ar strautiem mēnesnīcā un mulstošām bikšu pogām!

Bruno. Nu labi – pieņemsim, ka tā kādreiz varbūt būs erotika.

Askolds. Es negribēju noslēpt, ka tā ir erotika. Es apzināti rakstīju erotiku, tikai gribēju to padziļināt ar blakuslīnijām.

Bruno. Murgaini vervelējumi it kā dienasgrāmatā, kuri turklāt, ja es pareizi saprotu, atkal notiek tā saucamajā iztēlē, nav nekādas blakuslīnijas. Blakuslīnija būtu tad, ja jūs mums kaut ko pastāstītu, teiksim, par Askoldu. Ko viņš ēd, kā ģērbjas, kā nospiež cigareti pelnu traukā. Kādas ir viņa problēmas darbā. Kādi draugi. Ko tie lasa. Par kādiem gleznotājiem strīdas. Ko dara viņa priekšnieka sekretāre. Kādu kafiju dzer. Tāpat blakuslīniju varētu izveidot ar profesoru. Vai viņš ir precējies? Vai viņam ir bērni? Vai tie iet kādos pulciņus? Dzied korī? Gatavojas dziesmu svētkiem? Neko mēs nezinām! Neko! Bet jūs runājat par blakuslīnijām! Par padziļināšanu! Nav te ne padziļināšanas, ne blakuslīniju! Tikai mistiski murgi! Skaidrs?

Atvars. To visu mēs ieviesīsim. Viņš taču ir dzīvs autors! Tepat. Mūsu rokās. Ko mēs liksim, to viņš izdarīs. Būs tev gan blakuslīnijas, gan padziļinājumi!

16.

Andris. Un kas aizvērs rāvējslēdzēju?

Veronika. Piedzēries ezītis...

Andris. Bet varbūt vāverīte?

Veronika. Varbūt vāverīte, ja tu viņu mīļi palūgsi. (Norauj sev pāri galvai kleitu.)

Andris. Ko tu izdarīji!

Veronika. Ko tad?

Andris. Jau cik stundas es sapņoju par brīdi, kad varēšu tev novilkt kleitu...

Veronika. Ak tā? Es sapratu, ka man šovakar nāksies izgērbties pašai. Bet es jau varu to kleitu atkal uzvilkt.

Andris. Esi tik laipna!

Veronika (uzstīvē atpakaļ kleitu). Nu?

Andris. Ko nu?

Veronika. Es esmu apģērbusies.

Andris. Nu un tad?

Veronika. Kurš te apsolījās mani izgērbt?

Andris. Nesteidzies. Vai tad nezini, ka seksuāla savaldība ir katras sievietes rota?

Veronika. To, starp citu, esat izdomājuši jūs – vīrieši!

Andris. Un vai tad slikti izdomāts?

Veronika. Vai tu mani pašlaik spīdzini?

Andris. Nē. Izbaudu. Ar visiem saviem jutekļiem. Gan ar rokām, gan ar acīm.

Veronika. Vai tik vien tev to jutekļu?

Andris. Nē, ir vēl daži. Bet lūpas un mēle pievienosies brīdi vēlāk. Tu taču esi pati pilnība!

Veronika. Šī pilnība ir novesta līdz tādām uzbudinājumiem, ka nespēj vairs mierīgi nostāvēt uz vietas.

Andris. Tad nāc pie manis!

Veronika. Tu esi traks... tu esi traks... Nāc! Nāc tālāk!... Līdz galam!...

17.

Bruno. Un iešana līdz galam arī varbūt nav pornogrāfija?

Atvars. Nebūs, nebūs nekādas iešanas līdz galam!

Bruno. Kas tad būs?

Atvars. Būs rīta vējš, kas maigi ielaužas viņas slēptākajās dzīlēs!

Bruno. Un tur?

Atvars. Tur, mulsi urdzēdams, plūdīs mēnesnīcas apspīdēts strautiņš.

Bruno. Tieši no tā es baidījos. Bet man jau vienalga. Vai neesi aizmirsis, ka apsolīji izmaksāt tās maukas?

Atvars. Nomierinies. Neko es neesmu aizmirsis.

18.

Veronika. Es esmu mauka. Es zinu to jau ļoti sen. Tik sen, ka esmu pat aizmirsusi, kad es to pirmoreiz sapratu. Man ir aizdomas, ka es jau piedzimu par mauku. Citas meitenes piedzima par aktrisēm, vijolniecēm vai vienkārši par labām sievietēm un mātēm, bet es piedzimu par mauku. Mana māte tāda nebija. Arī mans tēvs nebija tāds. Gēnu mutācija. Radioaktivitāte, no kuras neviena godīga sieviete, iznēsājot savu augli, nevar izbēgt. Radioaktīvais starojums ir

visur. Dabā. Kosmosā. Laist pasaulē meitu ir risks. Tāpēc jau gudrākie cilvēki cer, ka būs dēls. Dēls var būt pederasts. Bet tas nav tik bīstami kā meita – mauka. Pederasts, ja viņš ir gudrs, var noslēpties. Bet maukas nevar noslēpties. Maukas stāv uz ielu stūriem, un visi tās redz. Uz mauku garāmbraucot var droši parādīt ar pirkstu, nebaidoties, ka būsī kļūdījies. Ak, kā es apskaužu maukas! Par to, ka viņas var tā atklāti stāvēt un gaidīt klientus. Es tā nedrīkstu. Man ir jāslēpjas. Es nedrīkstu apkaunot savu ģimeni, savus vecākus, savu vīru. Tāpēc es nedrīkstu īsos ādas svārkos un garos zābakos nostāties uz ielas stūra un pavedinoši smaidīt. Es nedrīkstu nevienam parādīt, ka man ir mutējis gēns. Pat profesoram ne. Un es nedrīkstu dzemdēt meitu. Ja man ir mutējis gēns, tad arī mana meita noteikti būs mauka. Iespēja, ka gēns mutēs vēlreiz, īstais un vajadzīgajā virzienā, ir gandrīz vienlīdzīga ar nulli. Es nedrīkstu riskēt. Es nedrīkstu savas ciešanas nodot tālāk nākamajām paaudzēm. Morālie kropļi ir bīstamāki par fiziskajiem. Tie jāsterilizē.

19.

Bruno. Tad viņa grib kļūt par mauku vai negrib?

Askolds. Nē, tā nav, ka viņa gribētu kļūt par mauku...

Bruno. Kāpēc tad jūs rakstāt, ka grib?

Askolds. Es te nedomāju neko konkrētu. Tās ir viņas asociācijas. Zemapziņas balss.

Bruno. Par to nekonkrētību jūs pareizi pateicāt. Bet to, ka jums šai stāstā vispār nekā konkrēta nav, mēs jau secinājām. Tātad zemapziņā viņa grib kļūt par mauku?

Askolds. Tas ir sarežģītāk. Veronika patiesībā ir tik tikumīga, ka jebkuru fizisku tuvību ar vīrieti emocionāli traktē kā prostitūciju. Viņai tā ir problēma: gulēt ar vīrieti vai negulēt?

Bruno. Neizskatās. Nupat mēs bijām liecinieki tam, ka Veronika bez sirdsapziņas pārmetumiem pārkāpa laulību.

Askolds. Nē, viņai bija pārmetumi!

Bruno. Ja Veronikai būtu sirdsapziņas pārmetumi, tad mēs to justu. Viņa vispār nespētu pilnvērtīgi atdoties! Nemaz nerunājot par orgasmu! Vai jūs esat kādreiz redzējis sievieti, kurai sirdsapziņas pārmetumu brīdī sāktos orgasms?

Askolds. Nē, neesmu.

Bruno. Tieši par to es runāju! Sirdsapziņas pārmetumi un orgasms ir divas nesavienojamas lietas! Nevar vienlaikus notikt orgasms un sirdsapziņas pārmetumi! Nekādus orgasmus viņa nerasniedz, un tad varbūt varētu sākties problēmas. Vai saprotat? Andris pūlas kā traks, raujas vaiga sviedros, bet Veronikai orgasma kā nav, tā nav. "Kas ar tevi, mīļā?" viņš prasa. "Kāpēc tev nav orgasma?" "Mani moka sirdsapziņas pārmetumi," viņa atzīstas. Un tad varētu sākties sarunas par morāles tēmām. Bet kāda jums te morāle? Pārkāpa laulību un sāka domāt, ka varbūt izdevīgāk ir kļūt par mauku, jo tām labi maksā. Nemaksā jau viņām nemaz tik labi. Labāk nekā ārstiem un skolotājiem, bet tā vienalga nav nekāda nauda. Acīmredzot Veronika to

nezina. Tas ir vienīgais, kas liecina viņai par labu. Nu, nekas – gan uzzinās. Kad izies uz paneļa, tur viņai visu paskaidros.

Askolds. Veronika nekļūs par mauku.

Bruno. Kļūs! Visas sievietes ar laiku kļūst par maukām. Ja ne tiešā, tad pārnestā nozīmē. Mana vecmāmiņa, piemēram, pirms nāves atzinās, ka vienīgais, ko viņa savā dzīvē nožēlo, ir tas, ka nekad nav nodarbojusies ar prostitūciju. Protams, viņas nožēla nāca stipri par vēlu, bet Veronikai vēl ir visas iespējas. Kāpēc lai viņa tās neizmanto?

Askolds. Tātad jūs domājat, ka man vajadzētu uzrakstīt, ka Veronika kļūst par prostitūtu?

Bruno. Un kāpēc gan ne? Jūs jau tik daudz te esat sarakstījis, ka šāds štrihs neko nemainīs. Tikai padarīs skaidrāku situāciju.

20.

Veronika. Vai tu mani nekad nepametīsi?

Andris. Es nepamestu. Bet tu pati mani pametīsi. Tu esi pilnība un ideāls, nevis mirstīga sieviete.

Veronika. Ak... mans brīnumainais džentlmenis... Tu tagad vienkārši glaimo... un pametīsi, tiklīdz Rīgā būs izkāpis no manas mašīnas...

Andris. No tava vīra reno.

Veronika. Vai esi greizsirdīgs?

Andris. Vēl nezinu.

Veronika. Mans vīrs ir piecus gadus vecāks par mani. Bet mēs sākām satikties, kad man bija tikai piecpadsmīt. Viņš bija romantiski samīlējis. Mēs pat skūpstīties sākām krietni vēlāk. Vairāk nekā divus gadus gājām tikai uz kino. Toties citi zēni gan šad tad mani notvēra tumšos kaktos un kārtīgi izmīcīja. Nezin kāpēc viņi man vienmēr uzklupa vairāki. Tas bija tik neizturami pazemojoši. Un sāpēja.

Andris. Vai tu sūdzējāties savam vīram? Lūdzi, lai viņš tos puikas piekauj? Ja viņš bija vecāks, tad droši vien arī stiprāks par viņiem?

Veronika. Nē. Es domāju, ka tas neattiecas uz viņu. Viņš jau dzīvoja nopietnajā pieaugušo pasaulē. Kāda viņam daļa gar skuķa attiecībām ar kaut kādiem puīšļiem? Man ar to bija jātiek galā pašai.

Andris. Un tu tiki?

Veronika. Ja runājam par piekaušanu, tad es to nespēju. Puikas taču bieži kāvās un brīžam ļoti nežēlīgi. Vienu pat nosita. Nē, man pārāk patika zēni, lai es gribētu viņus redzēt tādus: bālus un sastingušus... bet zem galvas – sarkans... Mūsu attiecības ar laiku, protams, mainījās. Kad nejauši ar kādu no viņiem tagad satiekos... nevilšus pasmaidu...

Andris. Tātad ir piedots?

Veronika. Tur nav, ko piedot. Tāds vecums. Un es viņiem patiku. Kad pabeidzu skolu, mēs apprecējāmies. Jau vairāk nekā desmit gadus dzīvojam kopā. Viņš bija mans pirmais... un līdz pat šim vakaram vienīgais vīrietis.

Andris. Izrādās, ka tu esi mele?

Veronika. Kāpēc? Es taču neteicu, ka tu man būsi simt trīspadsmitais.

Andris. Toties liki nojaust, ka laulības pārkāpšana tev ir ikdienišķa parādība.

Veronika. Es tikai teicu, ka tu man nebūsi pirmais un ka skaidrā prātā es nespēju piekrāpt savu vīru. Un tu man patiešām nebiji pirmais, bet tikai otrais. Toties laulību gan es pārkāpu tad, kad biju jau atskaidrojusies. Lai gan tas varēja nenotikt. Ja tu būtu bijis kaut mazu drusciņu uz mācīgāks. Bet tu piespiedi mani pašu darboties, un es tā aizrāvos, ka nebija laika padomāt, ka tas, ko es daru, ir slikti. Jau četrus gadus es vismaz reizi mēnesī eju uz kādu krodziņu, kur piedzeros ar nolūku pārkāpt laulību, bet visu šo laiku man tas tā arī ne reizes nebija izdevies. Protams, vienmēr man ir piesējušies vīrieši, bet es pat neparunāju ar viņiem, nemaz nedomājot par to, ka būtu spējusi paiet kaut soli tālāk.

Andris. Tu gribi pamēģināt arī ar citiem, bet mokies sirdsapziņas pārmetumos?

Veronika. Es jau tev ieminējos par savu sapni. Tas neatstājas no manis. Es – un pieci vīrieši. Viens no viņiem kaislīgi skūpstā manu muti... divi – glāsta un skūpstā manas krūtis... divi – kājas un gurnus... Pēc tam viņi viens pēc otra mani iegūst...

Andris. Tad to tu gribēji, nevis mani?

Veronika. Nē, es gribēju tevi. Bet par to sapni... Es tikai vēlos to vienreiz izdarīt, lai tiktu no tā vaļā. Tam nav nekāda sakara ar to, ko es izjūtu pret tevi.

Andris. Tam ir sakars ar to, ko tu izjūti pret šo paklāju?

Veronika. Varbūt. Bet šo paklāju es vēlos paturēt. Tāpat kā tevi. To es gribu tikai vienreiz izmēģināt un viss. Apmēram tā, it kā es iekārotu paklāju tikai tāpēc, lai dažas stundas uz tā kārtīgi izvārtītos, bet pēc tam izsviestu miskastē.

Andris. Vai tad mani tu iekāroji ilgākam laikam?

Veronika. Taisnība. Arī tevi es iekāroju ar domu, ka drīz izmetīšu miskastē.

Andris. Gan jau tu tā arī izdarīsi.

Veronika. Nevienš iepriekš nevar paredzēt, kad otru izsviedīs miskastē. Man ir ļoti grūti par to runāt. Pat ar tevi. Bet šis sapnis ir kļuvis par manu apsēstību. Tu esi tik maigs, labs un gudrs. Droši vien arī tavi draugi ir tādi. Būšu pateicīga tev visu mūžu.

Andris. Vai esi par to pārliecināta?

Veronika. Ja vēlāk nožēlošu, es nevainošu tevi. Vai tas ir tik neiespējami? Vai pieciem puisiem nepatīktu iegūt vienu neaizsargātu, pretoties nespējīgu sievieti?

Andris. Patīktu. Grupveida izvarošanas to apliecina.

Veronika. Bet, ja labprātīgi? Ja pēc lūguma? Ja par to tiek samaksāts?

Andris. Kāpēc tu uzbāzies ar naudu?

Veronika. Kaut vai tāpēc, lai tas atšķirtos no mūsu attiecībām. Es gribu ar naudu to nošķirt no savām jūtām. Saproti? Es par to maksāšu vienkārši kā par masāžu. Un tā arī to uztveršu. Un pēc tam nolikšu attiecīgā savu smadzeņu plauktiņā. Man tas ir svarīgi. Padomā pats: ja es atdodos pieciem tēviņiem par velti, kas tad es esmu?

Andris. Varbūt nimfomāne.

Veronika. Varbūt. Bet, ja es viņus nopērku: kas tad es esmu?

Andris. Bagāta kundze, kas izmanto jauneklū grūto finansiālo stāvokli, lai iesaistītu tos savu netiklo dziņu apmierināšanā.

Veronika. Jā. Es gribu būt bagātā kundze. Jo tad es nejutīšos pazemota.

Andris. Tātad tu gribi pazemot savus partnerus?

Veronika. Par to es nebiju iedomājusies. Bet zini... laikam – jā. Es esmu neliete – vai ne?

Andris. Tev ir sakāpināta vainas izjūta. Dzimumattiecībās partnera rituālai pazemošanai bieži ir uzbudinošs efekts. Bet, ja jau tu gribi par to maksāt, tad kāpēc tev vajadzīga mana palīdzība? Piezvani uz attiecīgu iestādi. Tad tā pavisam nepārprotami būs pakalpojuma pirkšana.

Veronika. Man no viņiem ir bail.

Andris. Es gan arī viņu pakalpojumus neesmu izmantojis. Ne tāpēc, ka baidītos. Nav bijis vajadzības.

Veronika. Meitenes pašas tev karas kaklā...

Andris. Es ceru, ka tu neesi greizsirdīga?

Veronika. Esmu. Vai tev tas neglaimo?

Andris. Glaimo.

Veronika. Vai tas, kas notiek starp mums, neatšķiras no citiem taviem romāniem?

Andris. Atšķiras. Šis piedzīvojums ir pārāk dīvains. Man tas būs kārtīgi jāapdomā.

Veronika. Apdomā. Un pie reizes – arī manu lūgumu.

Andris. Apdomāšu.

Veronika. Paldies.

Andris. Tad jau mēs šo vakaru tagad varētu pārtraukt?

Veronika. Nē. Es zinu, ka tev ir grūti mani saprast. Es jau pati sevi arī tā īsti nemaz nesaprotu. Bet tici: es patiešām esmu samīlējusies tevī. Varbūt, ka tas nav uz ilgu laiku... varbūt, ka tas nav uz mūžu... droši vien, ka tā. Bet man ar tevi ir labi. Tu būsi mans draugs... mans iemīļotais... mans saprotošais mīļākais. Kad te būs vēl četri vīrieši, es zināšu, ka tie ir mana drauga draugi, kuriem es varu uzticēties. Es būšu tava sieviete, kurai tu sarūpēsi dāvanu.

21.

BRUNO AIZMIDZIS.

Atvars (Askoldam). Viņš ir noguris. Ļoti daudz strādā.

Bruno (noraustās un atver acis). Muļķības. Nekā paliekoša. Viena vienīga garlaicība.

Atvars. Bet kā tu zini, ja bijī aizmizis?

Bruno. Tāpēc jau es arī aizmigu!

Atvars. Ļoti normāla nodaļa. Un nekā tāda tur nebija.

Bruno. Bet ko tad es saku? Nekā! Itin nekā! Nu pilnīgi nekā!

Atvars. Varbūt tu vēlies kafiju?

Bruno. Sataisi.

Atvars (Askoldam). Un tev?

Askolds. Neatteikšos.

Atvars (bērdams kafiju automātā, Askoldam). Tu tomēr izmet tās pāris vietas. Tu jau pats saproti, kuras. Es, protams, esmu ieinteresēts erotikā. Man patiktu, ja būtu pat skandāls. Reklāmai neko labāku nevar iedomāties. Bet ne jau tik traki, lai konfiscē metienu.

Askolds. Lasīt tālāk?

Bruno. Principā viss tāpat ir skaidrs. Jūs tagad zināt, kādā virzienā jāstrādā, attiecīgi visu pārrakstiet, tad varēsīm runāt atkal.

Atvars. Pagaidi. Varbūt tālāk parādās kaut kas principiāli atšķirīgs.

Bruno. Kas gan tur var parādīties principiāli atšķirīgs? Savāksies pieci tēviņi, un tad detalizēti tiks aprakstīts, kā viņi Veroniku drāž. Izdrāzīs, un tad ar to viss arī beigsies. Vai es nepareizi runāju?

Askolds. Nu jā... kaut kas tāds jau būs. Šis tomēr ir iecerēts kā vienkāršs erotisks stāsts. Bez pretenzijām uz mākslu. Bet būs arī vēl citi notikumi.

Bruno. Kādi tad?

Atvars. Pagaidi! Lai nolasa, tad mēs zināsim, kādi.

Bruno. Manis pēc. Lai lasa. Bet, ja tu ar šito ceri uzlabot savu finansiālo stāvokli, tad rūgti maldies.

2. CĒLIENS

1.

Veronika. Visi vīrieši ir zemiski lopi. Viņiem prātā tikai viens. Kārām acīm viņi mūs vēro, gribēdami noņert savos tīklos kā zirneklī mušas. Kāpēc daba ir radījusi šos baismīgos neradījumus? Vai tiešām Dievam nepietika ar sievieti? Maigs, šķīsts radījums, kas nevienam nav spējīgs nodarīt pāri. Ja nu vienīgi tikai pats sev. Kāpēc savajadzējās vēl šos pretīgos vīriešus ar viņu netīrajām, spalvainajām rokām, kas ik mirkli tiecas apgrābstīt mūsu tīros, mirdzošos augumus? Askolds ir tieši tāds pats. Gadiem ilgi viņš gatavs tā sēdēt un gaidīt, kad es beidzot neizturēšu, kad man radīsies vēlēšanās kaut kur aizbraukt kopā ar viņu. Man ļoti gribas kaut kur aizbraukt kopā ar viņu, un Askolds to jūt. Viņš jūt, ka mana vēlēšanās ar katru gadu aug augumā, ar katru dienu, ar katru stundu, – viņš cer, ka vienreiz manai izturībai tomēr pienāks gals, ka reiz es tomēr piekritīšu iesēties kopā ar viņu automašīnā un kaut kur aizbraukt, bet kas notiks tad? Man brīžam šķiet, ka viņš ir gudrāks pat par profesoru. Viņš guļ gultā, viņa acis ir aizvērtas, viņš vienmērīgi elpo, bet es zinu, ka tā ir tikai izlikšanās, – patiesībā viņš nemaz nav aizmiedzis, viņš vienkārši, tēlodams aizmigušo, gaida, kad es noticēšu un apgulšos viņam blakus. Gaida kā zirneklis uz mušu. Bet es zinu, ko nozīmē šīs aizvērtās acis un vienmērīgā elpa, es neiekritīšu, es esmu gudrāka par visiem. Tikai uzmanību un izturību! Tam vajadzīga šausmīga izturība. Neizturama izturība. Kā lai iztur neizturamu izturību?

2.

Bruno. Vai ar šo jūs gribējāt teikt, ka, šādus mēslus lasot, ir vajadzīga izturību?

Askolds. Nē. Es te gribēju parādīt Veronikas iekšējos procesus.

Bruno. Esat izcils sieviešu speciālists?

Askolds. Nē, es esmu raķešu konstruktors.

Bruno. Kāpēc tad nerakstāt par raķetēm? Vai, jūsuprāt, sabiedrību šodien vairāk interesē sievietes? Cik sieviešu jums ir bijis?

Askolds. Nevienas.

Atvars. Nevienas?

Askolds. Nevienas.

Atvars. Nekas, jau šovakar mēs tev to noorganizēsim.

Askolds. Es laikam vēl pilnībā neesmu tam gatavs...

Atvars. Par to neraizējies. Mēs tevi aizvedīsim pie ļoti pieredzējušām dāmām.

Bruno. No kurienes tad jūs visu to, par ko rakstījāt, rāvāt?

Askolds. No "Princeses".

Bruno. Kāpēc tad nenesāt savu stāstu pa taisno uz "Princesi"?

Atvars. Pagaidi! Ļoti labi, ka viņš to atnesa mums! Mēs arī šobrīd esam ieinteresēti erotikā!

Bruno. Faktiski ar dzimumaktu visa erotika arī beidzas. Sākas pornogrāfija. Ja nav bijis darīšanu ar sievietēm, tad to, protams, grūti saprast. Bet ar vīriešiem varētu būt līdzīgi.

Askolds. Ko tu ar to gribi sacīt?

Bruno. Ja jau Askolds neielaižas ar sievietēm, tad pats par sevi saprotams, ka dara to ar vīriešiem. Es esmu iecietīgs pret minoritātēm. Pat, ja tās nav nacionālās.

Askolds. Nē. Man nav bijis seksuālu attiecību arī ar vīriešiem.

Bruno. Tad varbūt esat iecienījis dzīvniekus?

Askolds. Nē. Man vispār nav bijis seksuālu kontaktu. Ne ar vienu. Un ne ar ko.

Bruno. Ko tad jūs – masturbējat?

Askolds. Nē, nē, arī ne. Es lasīju, ka tas ir veselīgi, bet es nespēju.

Bruno. Kas tur ko nespēt?

Askolds. Es nespēju pārvarēt riebumu.

Bruno. Pret ko?

Askolds. Pret ģenitālijām.

Bruno. Atvainojiet, bet kā tad jūs, piedodiet par izteicienu, urinējat?

Askolds. Bija laiks, kad es pirms iešanas uz tualeti vilku gumijas cimds. Un skatījos griestos. Pēc tam cimds sadedzināju un nomazgāju rokas dezinficējošā šķīdumā.

Bruno. Tad jau jums vajadzēja ļoti daudz cimdu?

Askolds. Jā. Tāpēc centos apmeklēt tualeti pēc iespējas retāk. Ar gadiem uztrenējos tā, ka mazās vajadzības kārtāju reizi divās dienās, lielās – reizi mēnesī. Nu jau esmu atpakaļceļā. Cimdiem vairs nav naudas. Tas arī lika izšķirties. Parkā uz soliņa atradu pamestu "Princeses" eksemplāru. Pagāja vairākas dienas, līdz iedrošinājos sākt to pētīt. Redzot dzimumorgānu attēlus, mani kratīja drudzis. Vairākas reizes pat zaudēju samaņu. Tikai viena doma ļāva turpināt šo nodarbošanos: tas taču bija oficiāli nodrukāts! Tātad nav aizliegts. Sāku prātot, ka mūsu izvadorgāni un ģenitālijas varbūt tiešām nav nekas apkaunojošs, ka to statuss varbūt pat ir samērojams ar citu ķermeņa daļu statusu. Pamazām samierinājos ar šiem orgāniem. Man vairs nebija vajadzīgi cimdi, es bez šausmu trīsām spēju atslaucīties, un attēlos redzamās sieviešu krūtis un ģenitālijas man brīžam šķita pat skaistas. Savā stāstā atļāvos tās pieminēt tāpēc, ka, ja nu izlasa kāds, kam arī ir problēmas ar urinēšanu: redzot, ka šie vārdi ir nodrukāti oficiāli izdotā grāmatā, viņš varbūt tāpat kā es šausmu un riebuma vietā sāks ar izpratni izturēties gan par saviem, gan pretējā dzimuma... orgāniem. Tomēr tik tālu... kā jūs teicāt... es vēl neesmu nonācis.

Bruno. Jūsu dzīvesstāsts ir pietiekami aizkustinošs. Bet rakstnieks nedrīkst būt vienkārši dzīves kopētājs. Dzīve ir tikai izejmateriāls rakstnieka radošajām dzirnavām. Pirms malšanas ir jāveic atlase. Un jāpatur tikai tas, kas patiesi var kalpot kā pienācīgs ziedojums uz diženā mākslas altāra! Vai ģenitālijas un sekss ir pietiekami cienīga dāvana nemirstīgajiem literatūras dieviem? Šaubos. Ļoti šaubos. Padomājiet arī jūs par to! Labi – kas tur tālāk?

3.

Elvijs. Runā, ka vīriešiem esot nosliece uz poligāmiju, bet man jau sen likās, ka šai ziņā sievietes no mums daudz neatpaliek.

Andris. Tev droši vien taisnība, bet es vienkārši mīlu šo sievieti un vēlos viņai palīdzēt.

Elvijs. Tu pat mīli viņu?!

Andris. Jā.

Elvijs. Un pacietīsi, kad gar tavu mīlestību grābstīsies vēl četri nosiekalojušies veči?

Andris. Tu tāds neesi. Arī citi tādi nebūs. Jūs būsiet ļoti delikāti un taktiski.

Elvijs. Mēs būsīm tāda kā izprotoša ārstu amatieru brigāde pie operāciju galda, uz kura gulēs tava iemīlotā sieviete.

Andris. Protams, bet vai tu piedalies?

Elvijs. Es nenoliedzu, ka man šad tad ir radusies vēlēšanās pamēģināt arī ko morāli nosodāmāku. Tikai šai gadījumā izvirtības ekskluzīvo kaifu jau iepriekš mazina doma, ka tā nebūs vieglprātīga izprieca, bet drīzāk gan diletantisks psihoterapijas eksperiments. Nudien – patīkamāk būtu piecatā paņemt vienu mauku ar apziņu, ka esam nolēmuši nedaudz izklaidēties! Bet sakarā ar to, ka pasākumam drīzāk ir zinātniska nekā maucīga piegarša, tas varētu kalpot man kā iegants morālās pretestības mazināšanai.

Andris. Es nevēlos tevi piespiest.

Elvijs. Tas, protams, var beigties arī stipri nelāgi. Bet var arī izrādīties patiesi saistošs un bagātinošs notikums. Un tādā gadījumā es nožēlotu, ka esmu palaidis to garām.

Andris. Tātad tu piedalies?

Elvijs. Jā. Ar dziļu nožēlu esmu spiests secināt, ka piedalos, bet tikai tādā gadījumā, ja tev neizdosies atrast citu piekto dalībnieku.

Andris. Ja tu piedalies, tad citu es noteikti nemeklēšu, jo man nav ne mazākās vēlēšanās pus pasaulei izbazūnēt, ka sieviete, kas man nav vienaldzīga, vēlas gulēt vienlaikus ar pieciem vīriešiem.

Elvijs. Es tevi saprotu. Rēķinies ar mani. Kaut neesmu nekāds seksta gigants, tomēr darīšu, cik spēšu, lai nepieviltu ne tavas, ne tavas draudzenes uz mani liktās cerības. Ja nu vēl piepalīdzēs četri tādi lauvas kā tu, tad esmu pārliecināts, ka manas necilās pūles paliks nepamanītas un es saņemšu zelta medaļu kā uzvarētājas komandas dalībnieks no rezervistu soliņa.

Andris. Paldies. Bet vai tu nevarētu ieteikt vēl kādu?

Elvijs. Es domāju, ka visiem vajadzētu būt no tava, nevis no mana paziņu loka.

Andris. Piekrītu. Bet mums ir pietiekami daudz kopēju paziņu.

Elvijs. Tikai nesaki, ka tu neesi jau simtreiz domās tos visus pārcilājis.

Andris. Esmu. Bet labprāt dzirdētu arī tavas domas, lai varētu tās salīdzināt ar savējām.

Elvijs. Pirmais, protams, nāk prātā mūsu vecais draugs Harijs.

Andris. Par Hariju mūsu domas sakrīt. Gan tāpēc, ka viņam ir nenovērtējama pieredze un zēns nemulsīs, gan tāpēc, ka viņš ir dzejnieks, tātad – smalka dvēsele.

Elvijs. Nezinu gan, vai tava draudzene priecātos, ja Harijs sadomātu kādu no saviem sacerējumiem veltīt arī viņai. Bet nekas. Cerēsim, ka Harim tas neienāks prātā. Vēl mūsu kompānijā derētu ārsts, kas nepārtraukti sekotu pacientes veselības stāvoklim un nepieciešamības gadījumā sniegtu neatliekamo medicīnisko palīdzību.

Andris. Jānis?

Elvijs. Jā, tieši viņu es domāju.

Andris. Jānim gan līdz ārstam vēl patālu, bet tev taisnība: sievietes viņam patīk, viņš sievietēm – arī, turklāt neapšaubāmi kaut ko pa tiem pāris gadiem dakterēšanā būs apguvis. Un vēl es iedomājos par Ģirtu.

Elvijs. Par to pigmalionu? Vai tu domā, ka viņš spēj glāstīt ko citu, izņemot savas modeles? Manuprāt, viņu neinteresē sievietes, kuras nav iespējams tūlīt pat atveidot mālā vai bronzā.

Andris. Es visu to zinu, bet ceru, ka šo pigmalionu iekārdinās manas galatejas ķermeņa harmoniskās proporcijas. Vai tu parunāsi ar viņu?

Elvijs. Lai notiek – parunāšu. Bet ar tiem diviem gan runā tu pats – šis tomēr ir tavs projekts, nevis manējais.

4.

Bruno. Šai nodaļai ir zināms pluss. Tajā netiek attēlotas nekādas pornogrāfiskas detaļas. Es arvien vairāk pārliecinātos, ka jūsu sižets ir jārisina stingri tikumīgā garā! Veronika negrib pārgulēt ne ar kādiem pieciem vīriešiem! Viņa vispār ne ar vienu negrib gulēt! Pat ar Andri ne! Darīsim tā: viņa ne ar vienu vispār vēl nav gulējusi! Pat ar savu vīru ne! Viņa ir nevainīga! Precējusies, bet nevainīga! Tad jums arī vieglāk būs rakstīt, jo nevainīga cilvēka dvēseles pārdzīvojumi jums būs saprotami. Turklāt tas būs neparasti! Precēta, trīsdesmitgadīga sieviete ir pratusi saglabāt nevainību. Visaugstākā morāle! Sievietēm būs, kam līdzināties!

Atvars. Nafig mums tas vajadzīgs? Jau pārliecinājāties, ka ar morāli neko nevar nopelnīt! Mani šajā situācijā interesē tikai erotika!

Bruno. Neuztraucies. Pagriezīsim tā, ka viņai patīk parunāt par erotiskām tēmām, bet tikai – parunāt! Kas šodien lasa grāmatas? Padzīvojušas sievietes ar stingrām morāles normām! Vai pusaugu meitenes, kam vēl nevajadzētu nodarboties ar seksu. Nu labi – dažas no viņām tomēr nodarbojas. Bet ne visas! Ir taču jābūt vismaz dažām meitenēm desmit – četrpadsmit gadu vecumā, kas vēl nenodarbojas ar seksu! Skaidrs, ka viņām būs patīkami, ja stāsta galvenā varone arī izrādīsies nevainīga. Viņas spēš ar tādu identificēties. Un labi, ka Veronika ir precējusies! Katra meitene sapņo par baltu kleitu un līgavas plīvuru. Bet katrai ir bail no tā, kas notiks pēc tam. Noņemsim viņām šīs bailes! Lai viņas vairs nebaidās precēties! Lai nebaidās uzvilkt baltās

šķīstības drānas, raizēdamās, ka jau pirmajā naktī tās tiks notraipītas ar asinīm! Parādīsim, ka ir tomēr iespējama laulības dzīve bez seksa!

Askolds. Es lasīju, ka dzīve bez seksa ir kaitīga veselībai.

Bruno. Kur jūs to lasījāt? Savā "Princesē"? Cilvēki, kas to drukā, neko nav dzirdējuši par dvēseli! Viņi rokas nožēlojamā fizioloģijā un no tā arī secina! Dzīve nav tikai miesa! Dzīve ir arī ideāls un mūžīga tiekšanās pēc tā! Un kas par to, ka lielākā cilvēces daļa grimst netikumam zaņķī? Jā, arī mēs ar Atvaru. Bet mēs gribam izrauties no tā!

Atvars. Runā tikai par sevi.

Bruno. Apklusti! Tu pats nezini, ko gribi! Pēc kā slepus alkst tava ciešanu izmocītā dvēsele! Pēc ideāla! Pēc mūžīgās nevainības! Tāpēc jau tu guli ar tām mazgadīgajām! Jo tava dvēsele čukst, ka dziļākajā būtībā viņas tomēr ir nevainīgas! Lai arī katru vakaru pārdodas uz Čaka ielas stūriem! Tu jūti šo viņu psiholoģisko nevainību un alksti, lai no tās kaut kriptatiņa pieliptu arī tev! Bet tas ir velti! Tu tikai kļūsti ar katru reizi aizvien izvirtušāks un velc arī viņas pazušanas zaņķī sev līdzī! Bet mēs ar Askoldu radīsim ideālu... Ideālu, pie kura arī tu varēsi pasildīt savas nosalušās rokas. Veronika būs nevainīga. Un zini, kāpēc? Viņa grib dzemdēt pestītāju! Jaunu mesiju! Viņa redz, ka Jēzus nāve pie krusta ir bijusi veltīga! Pasaule nav kļuvusi labāka! Bet Veronika nav zaudējusi ticību ētiskajam ideālam! Viņa tic, ka nevainīgai sievietei atkal var piedzimt pestītājs!

Atvars. Man ir aizdomas, ka pēc šādas grāmatas iznākšanas mūs publiski nolādēs no visām kancelēm. Turklāt tas neliecina par sievietes veselo saprātu, ja viņa pieļauj iespēju, ka varētu dzemdēt jaunu pestītāju.

Bruno. Kurš tev saka, ka Veronika ir pilnīgi normāla? Bet tas ir gaišais ārprāts. Cildenais. Daudzi svētie un pravieši ir bijuši vairāk vai mazāk nenormāli. Tāpēc jau Bībelē ir teikts: "Svētīti tie garā nabagie, jo viņiem pieder Debesu Valstība." Vai kaut kas tamlīdzīgs. Kāpēc lai mūsu Veronika nevarētu būt svētā? Svētā Veronika. Tiesa, tāda, šķiet, jau ir bijusi – es gan neatceros, ar ko viņa nodarbojās, bet tas nav svarīgi. Svarīgi ir izvīrīt ētisko ideālu. Un mēs to izvīrīsim. Mūsu Veronika nenodarbosies ne ar kādu seksu, bet tērzēs ar Andri par neprātīgu seksuālo fantāziju psiholoģiskajiem motīviem. Tas būs gan satraucoši, jo viņi par to runās, bet vienlaikus arī nevainīgi, jo viņi to nedarīs.

Atvars. Varbūt paklausīsimies labāk Askoldu?

Bruno. Paklausīsimies.

5.

Veronika. Askolds man ir uzdāvinājis sarkanās rozes. Kad pamodos, tās stāvēja vāzē uz naktsгалdiņa. Septiņas sarkanās rozes. Viņš bieži man dāvina rozes. Vienmēr septiņas. Un vienmēr sarkanās. Viņš domā, ka septiņi ir laimes skaitlis. Sarkanās rozes nozīmē asinis. Viņš neļauj man aizmirst noziegumu. Viņš neļauj aizmirst, ka es esmu slepkava. Viņš nostiprina mani spēju

slepkavot. Es gribu, lai profesors parunā ar Askoldu un lūdz viņam tā vairs nedarīt. Askolds nesaprot, ka tas ir bīstami. Profesors saprastu. Bet es nespēju viņam to pateikt. Ja nu viņš ir uz vienu roku ar Askoldu? Un septiņi nav mans laimes skaitlis. Es zinu, kurš ir mans laimes skaitlis. Bet viņi to neuzzinās. Nekad!

6.

Bruno. Kas tā par slepkavību?

Askolds. Nē, nekādas slepkavības nav. Veronika kaut ko tā uztver. Es gribēju parādīt, ka viņai ir spilgti izteikta vainas apziņa.

Bruno. Visai naivi un banāli. Un tas gājiens ar dienasgrāmatu vispār ir diletantisks. Es arī bērībā rakstīju dienasgrāmatu. Māte to nejauši izlasīja un gandrīz nosita mani. Te jums bija psihoterapeitiskais efekts! Dienasgrāmata nevis izārstēja manas dvēseles traumas, bet gan pavairoja tās. Tā ir dzīve. Bet tas, ko jūs rakstāt: muļķības.

Askolds. Tad jūs domājat, ka nevajag dienasgrāmatu?

Bruno. Vispār... šajos murgojumos kaut kas ir. Kaut kas līdzīgs netveramai poēzijai. Šo dienasgrāmatu varētu izdot atsevišķi.

Atvars. Baidos, ka grāmata tur neiznāks.

Bruno. Grāmatas vērtība ir kvalitātē, nevis lappušu skaitā. (Askoldam.) Bet jūs varat to arī papildināt. Teiksim, Veronika sāk rakstīt dienasgrāmatu jau bērībā. Un te tad jums būtu iespēja patiesi atklāt viņas īstās traumas. Sākumā ieraksti vienkārši: biju zooloģiskajā dārzā, redzēju ēzelīti, apēdu saldējumu un tā tālāk. Bet tad piepeši – bac!... Viss mainās. Parādās murgaini tēli un asociācijas. Kas par lietu? Pamazām starp rindām noskaidrojas, ka viņu ir izvarojis tēvs! Nu labi – tas būtu banāli – kā no psihoanalīzes rokasgrāmatām. Nevis tēvs, bet vectētiņš, nē – vectētiņa brālis!

Atvars. Tikai nepārspilē!

Bruno. Un kāpēc gan ne? Tu domā, ka veci vairs ne uz ko nav spējīgi?

Atvars. Ne jau par to...

Bruno. Nu labi, ja tu negribi vectētiņa brāli, tad cits kāds baismīgs, pussatrunējis vecis. Lai viņas pārdzīvojumiem būtu reālāks pamats. Tas varētu pat nebūt dzīvs cilvēks. Bet mironis. Zombijs. Vampīrs. Taisīsim šausmu gabalu! Ja tu esi gatavs pelnīt ar pornogrāfiju, kāpēc negribi nopelnīt arī ar šausmeni? Nevainīga meitenīte guļ savā gultiņā... Un te pēkšņi – ar skarbu čikstoņu lēni veras skapja durvis... un istabā ienāk vampīrs... ar atņirgtiem asiņainiem zobiem... Vai varat iedomāties, cik spēcīga psiholoģiskā trauma būs meitenītei, ko izvarojis vampīrs? Līdz sirmam vecumam! Un visu šo laiku viņa raksta dienasgrāmatu. Noslēpumainu... baisu. Veidojas perversi tēli bez konkrētām kontūrām. Šausmu un nojausmu poēzija...

Atvars (Askoldam). Varbūt labāk palasi, kas tev tur tālāk?

7.

BĀRIŅĀ. VERONIKA UN ANDRIS.

Andris. Es laikam baidījos, ka tu neatnāksi.

Veronika. Jau nākamajā dienā biju gatava skriet šurp.

Andris. Kāpēc tad neskrēji?

Veronika. No bailēm, ka varētu tevi te nesatikt.

Andris. Būtu satikusi.

Veronika. Kā es nožēloju, ka nepaprasīju tavu tālruņa numuru...

Andris. Zvanītu?

Veronika. Jau pusstundu pēc šķiršanās.

Andris. Vīrs vēl nebija pārnācis?

Veronika. Viņš jau gulēja.

Andris. Tu esi neprātīga.

Veronika. Jā. Beidzot. Pēc tik daudziem gadiem.

Andris. Ko no rīta paskaidroji?

Veronika. Kad pamodos, viņš jau bija prom. Bet man nekas nebūtu jāskaidro. Viņš ir pieradis pie manām izdarībām. Droši vien domā, ka es krāpju viņu jau sen.

Andris. Un ir samierinājies?

Veronika. Tā izskatās. Bet tieši tas mani tracina. Vai vari iedomāties?

Andris. Katram sava elle.

Veronika. Es taču te sēžu jau gandrīz stundu.

Andris. Dāvana ir sagatavota. Puiši šķiet nedaudz samulsuši, bet arī ieintrigēti.

Nabadziņi ir spiesti paļauties uz manu gaumi, jo tevi taču vēl nav redzējuši.

Veronika. Varbūt vajadzēja pirms tam viņiem manu fotogrāfiju parādīt?

Andris. Nav fotogrāfijas, kurā būtu iespējams iemūžināt tavu dzīvo skaistumu.

Veronika. Džentlmenis paliek džentlmenis...

Andris. Es vienkārši esmu iemīlējies tevī.

Veronika. Tātad tomēr?

Andris. Bet man tas patīk.

Veronika. Vai zini, ka es arī tevi vēl arvien mīlu?

Andris. Zinu.

Veronika. Varbūt mums nevajadzētu to darīt?

Andris. Esi pārdomājusi?

Veronika. Nē. Bet, ja tu tādēļ pamestu mani, tad gan laikam atteiktos.

Andris. Tev nav jāatsakās. Mani tikai nervozē doma, ka kaut kas varētu noiet greizi.

Bet visvairāk es baidos no tā, ka šis pasākums tevi tomēr traumēs. Un kas tad notiks ar mūsu jūtām?

Veronika. Tam nav nekāda sakara ar mūsu jūtām. Es jau teicu. Tāpat es rēķinos ar iespējamām psiholoģiskām sekām. Varbūt es nožēlošu... bet to mēs redzēsim pēc tam... un sapratīsim, kā tālāk rīkoties. Tu taču nepamefīsi mani, tu mani mierināsi, ja tas būs vajadzīgs?

Andris. Noteikti.

Veronika. Es esmu palaistuve.

Andris. Vainas apziņa?

Veronika. Tieši otrādi. Man ir apnicis visu mūžu būt godīgai. Es gribu beidzot būt palaistuve! Vai tad man nav tiesību būt palaistuvei? Palaistuvēm taču ir šādas tiesības? Tātad ir arī man!

Andris. Katrā ziņā.

Veronika. Paldies. Kad tas var notikt?

Andris. Tavi priekšlikumi?

Veronika. Rītvakar. Vai tas ir iespējams?

Andris. Es painteresēšos.

8.

Bruno. Tātad viss jau sarunāts? Ne tikai Elvijs, bet arī pārējie uzreiz piekrita? Apbrīnojami viegli. Jūs radāt iespaidu, ka visi vīrieši ir amorāli. Tas neatbilst patiesībai. Es pats personiski zinu vismaz vienu vīrieti, kas ir tikumīgāks pat par sievietēm. (Atvaram.) Tu tas neesi.

Atvars. Es sapratu.

Askolds. Andris jau iepriekš visu rūpīgi bija apsvēris un runāja tikai ar tiem, par kuru piekrišanu tikpat kā nešaubījās.

Bruno. Nu labi – lai Andris nešaubās, bet jūs taču esat šī darba autors! Ielieciet viņam kloķi! Viņš nešaubās, bet jūs – bac! – Elvijs nav ar mieru. Ko Andris darīs? Viņš iet tālāk pie Harija, bet tam – bac! – lauza kāja. Guļ uz gultas, kāja ģipsā, ar vinču pievilka pie griestiem. Kā viņš šādā stāvoklī var piedalīties grupveida seksā? Ļoti sarežģīti. Andris aiziet pie Jāņa, bet tam – impotence. Varbūt vēl trakāk – izkastrēts. Viņš, ja es pareizi saprotu, studē medicīnu? Nu tad tā: viņi ar kursa biedriem, citiem topošajiem mediķiem, visu iepriekšējo nakti ir dzēruši... runājuši par pasaules vēsturi, senajiem kultiem un citām tamlīdzīgām lietām, kamēr aizrunājušies līdz Kibeles kultam... un tad nolēmuši paši sevi izkastrēt. Visi kā viens. Vai varat iedomāties, kas tas par notikumu: vesels kurss topošo mediķu – kastrāti! Te pie reizes ir iespēja pastāstīt gan par senajiem kultiem un ar tiem saistītajiem rituāliem, gan sīki aprakstīt kastrācijas procesu un cietušo izmisumu, kad viņi pēc dzēruma izgulēšanas sāk apjaust savu jauno statusu. Cik daudz raksturu, cik daudz likteņu, cik daudz dažādu reakciju! Kāds izdara pašnāvību, iedzērdams etiķa esenci... kāds drudzaini mēģina piešūt sev atpakaļ zaudētās mantas... Cits izvēlas vokālista karjeru un kļūst pasaulslavens kastrātu partiju izpildītājs. Viņš ir bagāts. Bet vai laimīgs? Lūk, kur problēma! Andris iet tālāk pie Ģirta. Bet tas izrādās sajucis prātā. Iemīlējies savās skulptūrās un draž tās. Šaušalīgi! Bet tā ir māksla! Caur to izpaužas cilvēku raksturi! Bet kur jums ir raksturi? Nekur!

9.

Veronika. Es pagājšnakt redzēju sapni. Atrados kapsētā. Stāvēju pie tikko izrakta kapa un brīnījos, kam gan tas varētu būt domāts, jo neviens taču nebija miris. Un tad es ieraudzīju tos nākam – četri vīri nesa melnu zārku, bet es nezināju, kas tajā zārkā ir iekšā. Piektais. Bet es nezināju, kurš. Es piegāju viņiem tuvāk, lai saskatītu nesējus un redzētu, kura trūkst. Bet es nevarēju izšķirt nesēju sejas. Pareizāk sakot, nesējiem vispār nebija seju. Es mēģināju viņus uzrunāt, lai pēc balss noteiktu to, kura trūkst, bet viņi man neatbildēja. Tad nāca Askolds un es sapratu, ka tas piektais – zārkā – nav viņš. Askoldam rokās bija septiņas sarkanas rozes. “Ko tur glabā?” es vaicāju. Askolds nodūra galvu un neko man neatbildēja. “Kāpēc tu atnesi septiņas rozes?” es vaicāju. “Uz kapiem taču nes pāra skaitu. Vai varbūt tu priecājies, ka tas tur zārkā ir nomiris? Un kāpēc rozes atkal ir sarkanas? Uz kapa taču parasti liek baltas puķes. Vai tu pat kapsētā vēlies man to atgādināt?” Askolds atkal neatbildēja. Un tad es sapratu, ka tas nemaz nav Askolds. Kā es varēju tā sajaukt? Tātad viņš ir tāds pats kā Askolds? Tik ļoti līdzīgs Askoldam? “Tas esi tu?!” es naidā iekliedzos. “Tātad zārkā ir Askolds?” No mana kliedziena vīri nodrebēja, un zārks izkrita viņiem no rokām. Vāks atsprāga vaļā, un tas, kas tur gulēja, piecēlās. Tas nebija Askolds. Tas bija profesors. Es viņu pazinu pēc brillēm un īsi apcirptajiem sirmajiem matiem. Es vairs neticu viņam.

10.

Bruno. Lūk, lūk! Tas mums der! Ne jau stāstam par svēto Veroniku, bet tam otram – par vampīru. Redzējāt, kā es uzminēju, uz kuriem jūs velkat? Te ir viss, kas mums vajadzīgs: gan kapsēta, gan zārks, gan nabaga izvarotās meitenītes murgi. Tikai nekāds profesors zārkā neguļ! Tur guļ viņš – vampīrs! Beidzot viņa to ierauga un atceras, kas ar viņu bērnbā noticis. Nu, protams, ka vampīrs! Pa pusei jau satrunējis, smird pēc puveķļiem un rāda asiņainus ilķņus! Tas būs lieliski! Pie reizes precizēsim vampīra biogrāfiju. Tas nevar būt kaut kāds abstrakts vampīrs nez no kurienes vai kartona lelle no viduslaiku pasaciņas. Šis vampīrs ir nacistiskais noziedznieks, kam viņa neskaitāmās slepkavības neļauj mierīgi atdusēties kapā! Jūtat, kas mums te veidojas?

Atvars. Kāpēc nacistiskais? Tie jau kopš četrdesmit piektā gada ir krustu šķērsu pa literatūru izvazāti. Tad jau labāk kāds čekists.

Bruno. Muļķības! Tieši nacists. Tam ir starptautisks skanējums. Ne velti Zurofs ik pa brīdim atgādina, ka mēs nepietiekami vajājam nacistiskos noziedzniekus. Lūk, te mums paveras lieliskas iespējas! Jā, mēs nespējam noķert reālu nacistisko noziedznieku, toties mēs esam notvēruši tā nemirstīgo ēnu, simbolu, ideju! Tagad jums ir gan trilleris, gan politiskais zemteksts. Lūdzu, kungi! Kas mums tur tālāk?

11.

AUTOMAŠĪNĀ. ANDRIS PIE STŪRES. VERONIKA –BLAKUS. PĀRĒJIE – AIZMUGURĒ.

Elvijs. Jūs esat drosmīgs sievišķis, Veronika. Mēs visi ik dienas nepārtraukti nomokāmies ar velns zina ko, bet jums ir dūša šīs problēmas izraut uz āru.

Veronika. Man ir patīkami, ka jūs tā to uztverat. Sieviete maz prieka justies kā palaistuvei. Jā, es teicu Andrim, ka vēlos būt palaistuve, es vēlos tā justies, bet... es nevēlos, lai jūs mani par tādu uzskatītu.

Elvijs. Šie vīri ir šo to pieriedzējuši un orientējas palaistuvēs. Vismaz daļa no viņiem. Palaistuve – tas nav nekas slihts, bet jūs esat cita suga. Pat muļķim skaidrs, ka aiz tās jūsu vīzijas patiesībā slēpjas kāda noslīcināta trauma vai, vēl ticamāk – traumu komplekss.

Veronika. Es arī par to nešaubos.

Elvijs. Pie psihoterapeita neesat mēģinājusi vērsties?

Veronika. Trīs gadus esmu kārtīgi apmeklējusi psihoterapeitu. Bet viņam tā arī nav izdevies izvilkt to, ko man vajadzētu izstāstīt.

Elvijs. Tātad jūs zināt, kas tas ir?

Veronika. Domāju, ka zinu.

Jānis. Es to traktētu tā: organisms jums ir pateicis priekšā iespējamo ārstēšanas metodi. Tomēr būtu stulbi, ja mēs tagad brauktu kā uz aklās zarnas operāciju. Sarunāsim, ka laižam uz nelielu pikniku un neko cits no cita negaidām, bet tur jau sapratīsim, cik tālu vēlamies iet. Ja nesanāks šoreiz, bet vēlēšanās paliks, tad kas mums liedz šo eksperimentu pārcelt uz piemērotāku reizi? Varbūt mums tiešām vispirms ir jāpierod citam pie cita? Nav jau strutojošais apendicīts, kas jāizgriež nekavējoties. Vai jūs man nepiekrītat?

Veronika. Piekrītu. Un mēģināšu domāt, ka jūs esat mani viesi, ko vajadzības gadījumā drīkstu arī seksuāli izmantot.

Jānis. Labāk noformulēt nemaz nav iespējams.

12.

Bruno. Nu ko viņi tur pļerkst? Jūsu psiholoģizēšanā nav ne smakas no psiholoģijas. Vienai vecenei sagribējies nodrāzties ar pieciem večiem? Nu un tad? Ja vēl viņa gatava par to maksāt! Ja man vecenes par seksu maksātu, es ar to vien nodarbotos. Noriebusies man šī ņemšanās ar literatūru. Visapkārt vieni diletanti un nemākuļi. Vai kādam rakstniekam šodien ir stila izjūta? Izkopta valoda? Vārds? Frāze? Tēls? Pārlicinoši dabas apraksti? Nevienam. Jūs, piemēram. Kāpēc neapprakstāt dabu? Viņi taču brauc cauri Latvijas ārēm! Tur kumeliņš jautri lēkā. Tur traktoriņš pukšķina. Viļņojas rudzu lauki briedā. Bērzu birztales kā koķetas meitenes stāv. Smaržo tikko uzarti lauki. Kāpēc viņi to visu neredz? Tāpēc, ka domā tikai par gaidāmajām netiklībām? Tas nav attaisnojums. Pat vislielākā seksuālā uzbudinājuma brīdī latvietis nedrīkst neredzēt savas dzimtenes skaistumu! Viņi taču ir latvieši?

Askolds. Jā, protams.

Bruno. Tad kāpēc viņi neredz savas dzimtenes daili? Viņi varētu izkāpt no mašīnas un paklanīties vecām, laika gaitā apsūbējušām vējdzirnavām. Ko tik tās nav pieredzējušas savā garajā mūžā! Pieliekties un noskūpstīt mazu vaguliņu. Mēslu vabolīti, kas nerimtīgā darba rosmē veļ savu smago piku. Vai, jūsuprāt, mēslu vabolīte nav pelnījusi, ka to noskūpstā?

Askolds. Nē, kāpēc...

Bruno. Nu, lūk. Bet viņi to nedara. Skalbe to būtu izdarījis. Bet jūs to nedarāt. Tāpēc, ka neesat Skalbe. Bet tomēr rakstāt. Ar kādām tiesībām? Ja mums ir ģēniji. Blaumanis. Rainis. Brigadere. Apsīšu Jēkabs. Vai jūs esat lasījis Apsīšu Jēkabu?

Askolds. Nē.

Bruno. Kā?! Neesat lasījis Apsīšu Jēkabu un uzdrošināties rakstīt?

Atvars. Es iedošu viņam izlasīt! Apsīšu Jēkaba mums netrūkst! Varu iedot kaut trīstūkstoš eksemplārus!

Bruno. Klasīķi, protams, arī rakstīja par seksu. Tikai par to. Bet viņi to nedarīja tik nožēlojami kā jūs. Piemēram Blaumanis. Ko nozīmē tas, ka Andriksons nodedzina mežu? Tikai to, ka viņš baronu izdrāž! Bet Blaumanis mums to nepasaka tieši. Viņš to pasaka metaforiski. Un tieši tāpēc viņš mums ir tuvs. Kurš latvietis gan negribētu vācu baronu izdrāzt pakaļā? Mēs visi to gribam. Tikai nespējam. Tāpēc, ka mums nav tā talanta. Nav tā iztēles lidojuma, kas Blaumanim. Mēs esam kā bez spārniem. Bet klasīķiem tie bija. Viņi varēja lidināties mākoņos! Kā Blaumanis, kad viņš drāza vācu baronus! Padomājiet par to.

Askolds. Labi.

13.

Veronika. Labāk, ja profesors būtu sieviete. Tad es viņam vairāk uzticētos. Sievietēm tomēr var vairāk ticēt nekā vīriešiem. Ja sieviete melo, tad tam ir kāds iemesls. Vīrietis var samelot arī bez iemesla. Tikai tāpēc, lai iegūtu sev kādu labumu. Sievietes nekad negūst labumu no saviem meliem – viņas pašas no tiem parasti cieš. Ciešanas ir sievietes dzīves neatņemama sastāvdaļa. Vispirms viņa cieš no tā, ka ir piedzimusi. Ja man piedzimtu meitenīte, viņa kļūtu par slepkavu un visi viņai to atgādinātu, dāvinādami sarkanās rozes. Tas ir neizbēgami. Katrai sievietei dzīvē pienāk brīdis, kad viņa kļūst par slepkavu. Tā ir sievietes sūtība. Sieviete patiesībā nav radītāja. Sieviete ir iznīcinātāja. Vīrieši to saprot. Tikai viņi liekuļo. Viņi baidās sievietei atklāti pateikt acīs, ka viņa ir slepkava. Vīrieši cer, ka tad, ja viņi izliksies, ka nezina sievietes īsto sūtību, tā viņus pažēlos. Viņi cer, ka sieviete izvēlēsies citu upuri, nevis tieši viņus. Vīrieši grib dzīvot. Es viņus saprotu. Ja es būtu vīrietis, es arī varbūt gribētu dzīvot. Bet vīrieši maldās. Sievietes neizvēlas par upuriem tos, kas slikti pret viņām izturas. Sievietes izvēlas tieši tos, kuri viņas mīl. Tas ir muļķīgi – mīlēt sievieti. Tā ir vīriešu kļūda. Un par to viņi samaksās. Visi. Visi, kas mīl.

14.

Bruno. Kur zārki? Kur kapi? Kur vampīri?

Askolds. Nav...

Bruno. Bet jūs taču saprotat, ka tiem tur jābūt? Jūs pat izdarāt mājienu uz vajadzīgo pusi, bet baidāties iet līdz galam. Baidāties spert soli pretī patiesībai! Nebaidieties! Speriet droši! Meitenītei pēc izvarošanas piedzimst bērns! Nevis bērns, bet gatavais briesmonis. Monstrs! Jā, arī meitenīte. Sieviešu kārtas monstrs. Un tūlīt pēc piedzimšanas sāk slepkavot! Visiem, ko atrod, pārkož rīkli! Mātei ar grūtībām izdodas aizbēgt. Viņa sit sava klēpja radīto briesmoni, dur tam ar nazi, dur ar dakšiņu, bet nekā – pekles inspirētais auglis ir neiznīcināms! Tas ir amorfs, izplūdis, nepārtraukti maina formu un dažnedažādi pielāgojas! Kā nacisms! Kā politiķi! Un vienlaikus – psiholoģiska problēma: briesmonis taču ir viņas pašas dzemdēts! Vai māte spēj pacelt cirvi pret savu bērnu, pat ja tas ir izdzimtenis? Es nezinu. Tas ir neatrisināms jautājums, kas jārisina jūsu varonei. Ja mātei piedzimst normāls bērns, tad viņai nav nekādu problēmu. Bērns aug, mācās spēlēt trombonu, kļūst par starptautisko konkursu laureātu un izdara pašnāvību, kad slava ir sakāpusi galvā. Bet tās vairs nav mātes problēmas. Viņa var laist pasaulē citu, normālu bērnu un neļaut tam grābstīties gar tromboniem. Tas viss ir labojams. Bet te? Jūtat uz ko es tēmēju?

15.

Veronika. Ko jūs dzersiet?

Harijs. Kolu.

Elvijs. Tēju.

Jānis. Kafiju.

Ģirts. Sulu.

Andris. Minerālūdeni.

Veronika. Ir arī brendijs, vīni, šampanietis, liķieri, alus.

Andris. Mēs vienojāmies, ka neko stiprāku par kefiru šovakar nedzersim.

Veronika. Kefira diemžēl nav.

Andris. Mēģināsim iztikt.

Veronika. Cienājieties!

Harijs. Tā kā būtu pienācis laiks izģērbties... ja saimniece neiebilst...

Veronika. Tāpēc jau esmu jūs aicinājusi.

PUIŠI IZĢĒRBJAS.

Veronika. Piedodiet, bet es vēl nejutu tik brīvi, kā gribētu.

Harijs. Sievietes intuīcija. Šādi jūs izskatāties trakoti iekārojama. Kailam ķermenim noteikti būtu mazāks efekts.

Veronika. Tad varbūt man vispār nevajadzēja izģērbties?

Harijs. Protams. Bet te ir tik karsts, ka mums nav tiesību no jums to prasīt.

Ģirts. Jums ir lielisks ķermenis. Diemžēl tagad es to saku kā topošais skulptors, nevis kā vīrietis.

Veronika. Pateicos. Vai vīrietis nav vienisprātis ar skulptoru?

Ģirts. Vīrietis pagaidām vēl tikai klusēdams vēro.

Veronika. Un cik ilgs laiks jūsu vīrietim ir vajadzīgs, lai tiktu skaidrībā?

Ģirts. Kamēr skulptors nebūs beidzis, vīrietis neuzdrošināsies iejaukties. Vai drīkstu jūs aptaustīt? Ja nu es pēc šī vakara sadomātu jūs veidot, tad taustes atmiņa man ir nesalīdzināmi noturīgāka par redzes atmiņu.

Veronika. Lūdzu. Kā mēs to darīsim?

Ģirts. Protams, šim nolūkam drēbes mazliet traucē. Vai drīkstu novilkt jums zeķes? Tām ir citāda faktūra nekā ādai. Apsolu, ka pēc tam tās uzvilksu atkal atpakaļ.

Veronika. Ja neiebilstat, es tikmēr turēšos pie Andra?

Ģirts. Protams. Andris varētu nodarboties arī ar jūsu izģērbšanu. Kā skulptoru mani šis process neinteresē.

Veronika. Un kā vīrieti?

Ģirts. Es jau teicu, ka vīrietis gaida, kad skulptors beigs.

Veronika. Vai skulptors beidz citādi nekā vīrietis?

Ģirts. Ceru, ka drīz jums pašai būs iespēja par to pārliedzināties.

Veronika. Tad ģērbiet vien mani pats! Jūs tomēr šeit esat profesionāli ieinteresētā persona. Kāpēc lai citi pūlētos jūsu vietā?

Ģirts (aptaustījis Veroniku). Vai vēl arvien vēlaties, lai es jūs apģērbju?

Veronika. Vai tas nozīmē, ka jūs kā skulptors esat beidzis?

Ģirts. Pilnīgi beidzis būšu tikai tad, kad ieraudzīšu savā darbnīcā jūsu atveidojumu ģipsā, akmenī, mālā vai bronzā.

Veronika. Tad šovakar tas laikam vēl nenotiks?

Ģirts. Ja tuvumā būtu māli un es nebaidītos izrādīties nepieklājīgs, tad noteikti tūlīt pat ietu jūsu veidot.

Veronika. Labi gan, ka tuvumā nav mālu.

Ģirts. Bet kā tad paliek ar to ģērbšanu?

Veronika. Atstājiet, kā ir. Nē, pabeidziet. Tas varbūt ierosinās jūsu vīrieti sākt, negaidot, kad skulptors būs beidzis.

Ģirts. Redzot tādu pilnību, ir grūti atcerēties, ka esi vīrietis, bet es centīšos.

Elvijs. Varētu padomāt, ka tevi uzbudina tikai kroples.

Ģirts. Tālu no tā nav.

Andris (Veronikai). Vai vēlies, lai arī citi tevi glāsta?

Veronika. Jā. Noskūpstī mani.

PUIŠI PAMAZĀM SALASĀS AP VERONIKU. PĒKŠŅI VIŅA KLIEGDAMA PIELEC SĒDUS.

3. CĒLIENS

1.

Bruno. Te jūs varētu arī beigt. Veronika ir atjēgusies no sava ārprāta un sapratusi, cik netikumīga ir viņas iecere. Lai savāc mantiņas un tinas atpakaļ pie vīra.

Atvars. Pagaidi, pagaidi! Tā jau būs lasītāju mānīšana. Visi gaida, kad beidzot notiks tas solītais pasākums ar pieciem vīriešiem, bet šē tev...

Bruno. Nevis mānīšana, bet audzināšana. Visi siekalodamies cerēja, ka nu tik būs, bet autors pēdējā brīdī morāli paceļas augstu pāri pūlim un skaidri pasaka: "Nebūs vis! Tikumībai vienmēr ir jāuzvar, un te nu jūs atkal redzat tās triumfu!"

Atvars (Askoldam). Es ceru, ka tev tomēr kaut kas ir arī tālāk?

Askolds. Jā.

Bruno. Tā jau es domāju... Tad vismaz to istabu beidzot ar dzīvību piepildiet. Lai lasītājs redz reālu, atpazīstamu telpu, nevis sterilas dekorācijas! Lai tur ir pilns ar vecām, salauztām mēbelēm. Pa grīdu mētājas sarūsējušas naglas un skrūves. Ik pa brīdim kāds uz tām uzkāpj. Iekliedzas. Tek asinis. Kur ir plāksteri? Plāksteru nav. Turpat kaktā mētājas netīri, noputējuši palagi. Norauj strēmeli no tiem. Un lauskas. Sašķaidītu pudeļu lauskas. Un starp tām rāpo blaktis un tarakāni. Tūkstošiem tarakānu. Un tūkstošiem blakšu. Jūtat dzīves patiesību? Jūtat? Un ko viņi jums tādi labiņie, ka nedzer? Lai dzer! Arī tā ir dzīves patiesība. Kas tas par grupņiku bez alkohola? Viņi visi ir piedzērušies kā cūkas un turpat vemj. Un kārnās. Tur viss ir pieņemts un piekārnīts. Visi kakti. Un tepiķis kļūst dzeltens no nepārtrauktas urinēšanas! Sākumā tas lai ir balts. Kā nevainīga bērna dvēselīte. Un tikai šai neķītrajā procesā tas tiek apgānīts. Simbols. Metaforas realizācija. Viņi daudz dzer un daudz urinē. Un kamīnam ir nodauzīts stūris. Vairāk dzīves patiesības! Vairāk! Un šādā vidē Veronika viņiem atdodas! Sūdos! Vai saprotat? Tad tas ir skaisti! Tad tā ir māksla! Tad tas atstāj iespaidu! Tad tas liek domāt!

Atvars. Ir jau arī mājas, kur viss neizskatās gluži tā...

Bruno. Nekādu naturālismu! Šai telpai ir jābūt kā simbolam! Zīmei, kas simbolizē seksa netīro būtību! Lai viņi vērtās vēmekļos, un viss!

2.

Veronika. Man salst. Man šausmīgi salst. Bet pāiet ilgs laiks, kamēr aptveru, ka esmu mirusi. Nemaz nezināju, ka pēc nāves vēl kādu laiku saglabājas apziņa un sajūtas. Nē, tas nav šausmīgi. Tas ir pat jauki, ka tu spēj būt klāt savas nāves notikumā, jo tas, ka tu esi mirusi, tevi vairs neuztrauc. Nav nekādu emociju. Tikai aukstums. Es nespēju pakustēties, nespēju atvērt acis, lai paskatītos, kur esmu, bet visdrīzāk tā ir saldēšanas kamera morgā. Tur nav ko apvainoties, manam liķim ir jāatrodas aukstumā, citādi tas sāks trūdēt. Trūdi aizvaino

dzīvos. Dzīvajiem nepatīk, ka tiem atgādina par trūdiem. Dīvaini, bet vajadzētu taču būt tā, ka miršanas brīdī dvēsele atstāj miesu un brīvi lidinās virs sava ķermeņa, vērodama to... redzēdama, kas notiek tam apkārt... izmisušos un sērojošos tuviniekus... Askoldu ar septiņām sarkanām rozēm un neciešamās sāpēs sastingušu seju... Bet kāpēc es visu to neredzu? Kāpēc mana dvēsele neatstāj miesu un nepaceļas virs ķermeņa? Kāpēc šis neizturamais aukstums? Ja es tomēr neesmu mirusi, tad ir ziepes! Ja viņi dzīvu mani ir iebāzuši morga saldētavā, tad tā ir kārtējā nodevība. Nez, kurš to izdomāja – profesors vai Askolds? Droši vien profesors – tikai mediķim var ienākt prātā tik rafinēta atreibība. Profesors ir viņam iestāstījis, ka es esmu mirusi, tāpēc Askolds piekrita, ka mani ievieto šeit. Mediķa slēdziens taču ir vērā ņemams arguments. Vīriešu sazvērestība. Es esmu kļuvusi par tās upuri. Vīrieši vienmēr pulcējas visādās organizācijās, kaļ plānus un pēc tam zemiskākos no tiem mēģina īstenot. Šoreiz tas viņiem ir izdevies. Sievietes vienmēr ir vienas. Vientuļas. Mēs nesatiekamies. Mēs neprotam tikties. Mēs spējam tikai skumji noskatīties, kā vīrieši mūs vienu pēc otras iznīcina. Noliek morgā uz ledus un gaida, kad mēs sasalsim dzidrā, skaistā ledū. Ak, es būšu tik skaista! Auksta un caurspīdīga. Kaut jel ātrāk...

3.

Bruno. Jā! Tas ir viņš!

Atvars. Viņš? Kāds viņš?

Bruno. Profesors!

Atvars. Profesors?

Bruno. Jā, profesors ir vampīrs! Viņas bērna tēvs! Man jau sākumā bija neskaidras aizdomas, bet tagad esmu par to pārliecināts! Un, protams: viņš ir tas, kas nogulda Veroniku morgā uz ledus!

Atvars. Viņš?

Bruno. Nu protams, ka viņš!

Askolds. Es to nebiju domājis tiešā nozīmē. Es domāju, ka tādas ir viņas iekšējās sajūtas pirms atdošanās pieciem vīriešiem.

Bruno. Liecieties mierā ar savām sajūtām! Ir vajadzīgi notikumi! Un tas, ka vampīrs patiesībā izrādās profesors, ir notikums. Un kāds vēl! Kā jūs justos, ja pēkšņi izrādītos, ka jūsu ārstējošais ārsts ir vampīrs? Nodrebējāt, vai ne? Tā arī vajag – lai lasītājs nodreb! Un, jo biežāk, jo labāk. Ideālā variantā viņam vajadzētu drebēt nepārtraukti. Kā apšu lapai. Kā pneimatiskajam āmuram. Tad tā būtu īsta literatūra! Šis fragmentiņš man patīk! Profesors, pie kura Veronika ir mēģinājusi ārstēties no sifilisa, patiesībā ir vampīrs, kas viņu dzīvu iesloga morga ledusskapī. Iestāsta, ka grib izmēģināt jaunu metodi AIDS ārstēšanā, – neaizmirsīsim, ka Veronikai ir arī AIDS, – un ieslēdz morgā uz ledus! Tagad tikai vajag pēc iespējas detalizētāk aprakstīt nabaga sievietes ciešanas nosalšanas procesā. Kā vispirms atmirst un sasalst viņas pirkstu gali... pēc tam rokas un kājas... vispirms līdz elkoņiem, līdz ceļiem... Tad nolūzt. Pēc tam

tālāk un tālāk. Un paralēli viņa atceras visu, kas noticis. Atmiņā ataust tālas bērniības ainas... bērzu birztaļas... kārkli... zosu gāgināšana pagalmā... smeldzīgas ganu dziesmas vakaros... kāds saulriets... tad skolas gadi... pirmā mīlestība... nedroši acu skatieni... bikli roku pieskārieni... Bet patiesībā roku vairs nav – tās jau ir nolūzušas. Arī acu tūlīt vairs nebūs... To šķidrums pamazām pārvēršas ledū. Apmēram tādā garā, kā jūs rakstāt, tikai labāk... talantīgāk! Skaidrs? Vai daudz vēl tur?

Askolds. Nē, tikai trīs nodaļas.

Bruno. Tad lasiet! Lasiet! Lai gan principā viss jau ir skaidrs.

4.

Veronika. Piedodiet. Es jūs nobiedēju.

Jānis. Vai mēs kaut ko nepareizi darījām?

Veronika. Jā. Jūs palaidāt mani vaļā.

Jānis. Bet jūs taču kliezdāt.

Veronika. Es gribētu kliegt. Ja jūs atļautu.

Harijs. Bet ko domās kaimiņi?

Veronika. Uzmetiet man uz galvas spilvenu. Lai nedzird.

Jānis. Bet tā taču jūs varat nosmakt!

Veronika. To gan es negribētu. Vai tiešām nav delikāta veida kā aizbāzt sievietei muti? Ja Andris mani cieši skūpstītu... Tā, ka es nevaru izraut galvu...

Andris. Varu mēģināt.

Veronika. Tu taču esi daudz stiprāks par mani!

Elvijs. Piedodiet, vai vēlaties, lai jūs izvaro?

Veronika. Jā... laikam gan. Neņemiet ļaunā. Es laikam tiešām gribu, lai mani izvaro. Smagi un brutāli. Bet ne tā, lai sāpētu!

Elvijs. Šķelme!

Harijs. Grupveida izvarošana. Smags pants.

Veronika. Tad sauksim to citādi: spēlēsim izvarošanu!

Jānis. Un jūs patiesi to gribat?

Veronika. Jūs ne?

Harijs. Nezinu. Man nekad nav bijis vajadzības kādu meiteni izvarot. Tiesa, reiz viņas trijatā izvaroja mani. Protams, tā arī bija spēle. Bet izvarot sievieti... Es laikam tam būtu par slinku. Lai gan – katra vīrieša dzīlēs slēpjas brutāls zvērs... varētu mēģināt to šai vajadzībai pamodināt...

Jānis. Es domāju, ka mēs varētu pamēģināt. Man ir nācies to spēlēt. Tiesa – līdz šim tikai vienam pret vienu. Kad parastās attiecības apnīk, šāds piegājiens atjauno interesi. Tikai jāuzmanās, lai patiešām nenodarītu jums pāri.

Veronika. Jau iepriekš visu piedodu un pati atvainojos – es taču būšu pie visa vainīga!

Ģirts. Jūs gribat, lai mēs sākam tūlīt?

Veronika. Vai tad ir iemesls ieturēt pauzi?

Harijs. Lai notiek. Andris lai sāk.

Veronika. Un nenobīstieties, ja pretošos un jūs lamāšu. Tas piederēs pie spēles. Un parūpējieties, lai es jums pašiem nenodaru miesas bojājumus.

Jānis. Labi. Bet sarunāsim kādu signālu, ja jūs tomēr vēlēšities šo rotaļu pārtraukt.

Vai mēs zinām, kas pēkšņi var gadīties: kļūst slikti ar sirdi vai vēl kaut kas...

Veronika. Par sirdi neesmu sūdzējusies.

Jānis. Vienalga – tā būs drošāk.

Veronika. Nu labi. Kas tas varētu būt par signālu?

Elvijs. Sauciet: "Mamma!"

Veronika. Tas man var izlauzties nejauši.

Elvijs. Taisnība. Vajadzētu kaut ko stulbu.

Veronika. Un kas tas varētu būt?

Harijs. Maijpuķīte.

Ģirts. Svilpīte.

Elvijs. Pārāk gari.

Ģirts. Triks.

Harijs. Pliks.

Jānis. Rīts.

Elvijs. Varbūt tiešām – rīts? Tur ir arī sava loģika: laiks beigt, kungi, jo tuvojas rīts!

Veronika. Nu labi – lai tad būtu "rīts".

Andris. Tātad "rīts"?

Harijs. Jā – "rīts".

Elvijs. Nevienam nav iebildumu?

Ģirts. Varbūt balsosim?

Elvijs. Labi. Kas ir par vārdu "rīts", lai paceļ rokas! Kas pret? Kas atturas? Pateicos, dāma un kungi! Vienbalsīgi un nepretojoties, par pārtraukuma signālu tiek pieņemts vārdiņš "rīts"! Aplausus!

Jānis. Bet, ja nu viņai tajā brīdī būs aizspiesta mute?

Harijs. Patiešām... Andrim taču ir uzdots slāpēt visas skaņas, kas varētu pievērst kaimiņu vai policijas uzmanību...

Andris. Bet ko citu?

Veronika. Es domāju: paliksim vien pie tā paša. Gan jau Andris sapratīs, ka es mēģinu izrunāt vārdu "rīts".

Andris. Nu tad – sākam?

Veronika. Sākam.

Andris. Kā sākam?

Harijs. Kā jau runājām: ar tevi!

Andris. Vai kāds negribētu noskaitīt līdz trīs?

Harijs. Labi – es skaitīšu! Viens... divi...

Andris. Tikai nepārvelc!

Harijs. Trīs!

Jānis. Stipri nespiediet! Paliks zilumi...

Harijs. Esi mierīgs, te jau pat diviem tēviņiem nav ko turēt.

Jānis. Labāk būtu, ja mēs viņai tomēr ļautu brīvi izbļautīties. Šķiet, ka tieši tas viņai ir visvairāk vajadzīgs.

Harijs. Bet to taču ārā noteikti dzirdēs.

Elvijs. Domāju, ka tas nebūs ilgi, viņa nogurs...

Ģirts (Elvijam). Tu turi abas kājas. Es izskriešu ārā paklausīties, kā skan.

Elvijs. Tikai uzmet kaut ko sev virsū!

Ģirts. Gan jau nenosalšu.

Elvijs. Štrunts par nosalšanu – kāds var ieraudzīt!

Ģirts. Ja ieraudzīs, teikšu, ka esmu iznācis pačurāt.

Elvijs. Nu skaties...

ĢIRTS IZIET.

Harijs (Andrim). Laid vaļā.

Veronika. Cūkas! Nelieši! Netīrie lopi! Smerdeļi! Sūdi!

ATGRIEŽAS ĢIRTS.

Ģirts. Nevarētu teikt, ka nedzird, bet izklausās pēc parasta ģimenes skandāla. Ja Veronikas lamām pievienotu mūziku, tad varētu domāt, ka te vienkārši skatās ikvakara seriālu.

Harijs. Tad pievienosim mūziku!

Elvijs. Bet kur mēs to rausim?

Veronika. Kas noticis?

Ģirts. Ja šeit atrastos kāds mūzikas avots, tad jūs varētu netraucēta kliegt un lamāties, cik vien tīk.

Harijs. Vai automašīnā jums disku atskaņotāja nav?

Veronika. Bija... bet tika nozagts. Arī radio. Kaut kur pieliekamajā varētu mētāties vecs magnetofons. Es gan nezinu, vai tas darbosies, jo sen nav lietots. Piedodiet, par mūziku es nepadomāju.

Harijs. Kur ir pieliekamais?

5.

Bruno. Nu?

Askolds. Te beidzas nodaļa.

Bruno. Ne jau par to es prasu! Kur ir žurka?

Askolds. Žurka?... Kāda žurka?

Bruno. Tā, kas izlec no krāmiem, kad viņi tur pa pieliekamo rakņājas!

Askolds. Žurka?...

Bruno. Protams, ka žurka! Vai varat iedomāties, kas notiks ar Veroniku, kad tur izleks žurka?! Spiedzieni, kviecieni! Sieviete pietiktu pat ar peli. Bet žurka ir labāk – iespaidīgāk. Aizspieduši degunus, viņi rakņājas pa mēsliem. Visa mūsu dzīve ir vieni vienīgi mēsli! Bet jums kur tie ir? Nav! Ja viņi rokas pa pieliekamo, tad skaidrs, ka tur ir jābūt mēsliem! Kaudzēm mēslu! Un tie smird! Nezturami smird! Un tur ir žurkas! Bariem žurku! Visas izsalkušas,

noplukušiem kažokiem, plikām astēm! Un žurkām uz miesas ir kaut kādas ēdes. Un tad tās visas reizē metas Veronikai virsū! Skaidrs?

6.

Veronika. Profesor, es zinu, ka jūs lasāt manu dienasgrāmatu. Tāpēc jau jūs man ieteicāt to rakstīt: lai varētu slepus tajā ieskatīties un mēģināt saprast, kas ar mani notiek. Nu? Vai esat sapratis? Vai jums vēl nav apnikušas visas šīs muļķības? Es taču tās rakstu tikai jums par prieku! Vai vēlaties, lai turpinu? Ja vēlaties, tad pierakstiet tepat uz maliņas ar kaut ko sarkanu: "Jā!" Varat ar asinīm, varat ar lūpu krāsu. Vai jūs krāsojat lūpas, profesor? Es te ik pa laiciņam pieminu jūsu brilles un īsi apgrieztos sirnos matos. Taču tas nenozīmē, ka es neesmu ievērojusi jūsu sarkanās lūpas. Jūs esat atmaskojis sevi, profesor. Tās ir pārāk sarkanas. Vai jūs esat zilais un krāsojat lūpas? Vai varbūt jūs esat vampīrs un uz jūsu lūpām nepārtrauktā kvēlē mirdz svaigas, nesarecējošas asinis?

7.

Bruno. Par tām asiņainajām lūpām principā ir labi. Viņa guļ morga saldētavā un sāk nojaust, ka profesors patiesībā ir vampīrs.

Askolds. Es biju domājis, ka te vienkārši izpaužas viņas neviennozīmīgā attieksme pret ārstējošo ārstu. Zemapziņa pretojas ārstniecības kursam.

Bruno. Tikai nemuldiat muļķības! Citādi sabojāsi to, kas šai stāstā patiešām ir labs! Un lasiet tālāk!

8.

MAGNETOFONS ATRASTS. SKAN MŪZIKA.

Andris. Kā tu jūties?

Veronika. Tiešām kā pirms aklās zarnas operācijas.

Andris. Man aklā zarna vēl vietā.

Veronika. Man jau arī.

Andris. Kā tad tu vari zināt, kā jūtas pirms aklās zarnas operācijas?

Veronika. Es par to bieži esmu domājusi. Un iztēlojusies. Visapkārt te vienam, te otram izgriež aklo zarnu. Kā lai par to nedomā? Es visu mūžu esmu gaidījusi, kad beidzot tā aklā zarna iekaisīs. Bet līdz šim – nekā... Kā tu to uztver? Es tev daru pāri?

Andris. Esmu sapratis, ka tas uz seksu patiešām neattiecas. Un uz jūtām ne tik. Ja zinātu, ka tev ir pietiekami labi, uztvertu to visu kā atrakciju.

Veronika. Man ir labi. Jūs esat kolosāli veči. Esmu sajūsmā par taviem draugiem. Un nožēloju, ka neesmu tik izvirtusi, lai varētu viegli ar jums spēlēties. Tevi nemoka sirdsapziņas pārmetumi, ka piedalies savas iemīļotās izvarošanā?

Andris. Ja izdabāšanu mīļotās kaprīzēm var nosaukt par izvarošanu, tad tikai ne par viņas.

Veronika. Par tavējo?

Andris. Kaut kas no tā tur, protams, ir. Bet es apzinos, ka vīrietim sievietes dēļ ne to vien jāspēj izturēt. Varbūt sāksim, kamēr zēni nav vēl pilnīgi atšālējušies?

Veronika. Vai esat gatavi? Bez gariem ievadiem, ja drīkst... Uz priekšu!

Andris. Nu tad grābiet ciet! Es mēģināšu sākt.

Jānis. Galvu gan turiet stingri, lai nejauši nesadauza. Nē, laidiet – es pats turēšu!

Andris. Nu ko, kuce? Iekriti gan tomēr beidzot! Vari gaudot un kaukt, cik gribi, – uzmauksim kā šašliku uz iesma! Padodiet šurp to mauku!

SEKSS.

Andris. Kā ir?

Veronika. Viss kārtībā. Bet neceriet, ka ar to šis pasākums ir beidzies! Jūs vēl esat nopelnījuši tikai pusi no solītā atalgojuma. Tagad es jums parādīšu, uz ko patiesībā esmu spējīga: guliet visi rāmi uz muguras un neiedomājieties pretoties! Kamēr es teikšu – rīts!

9.

Bruno. Viss?

Askolds. Vēl tikai nobeigums.

Bruno. Bez jau minētajām kļūdām ir vēl viena. Askolds. Tas ir vienīgais patiesi interesantais tēls jūsu savārstījumā, bet par viņu mēs faktiski neko neuzzinām. Ko jūs vispār domājat ar Askoldu?

Askolds. Es domāju par viņu kā par sevi. Iztēlojos, ka es esmu viņš. Manuprāt, ar Askoldu nekas lasītāju saistošs nenotiek.

Bruno. Nu, nu – un ko tad jūs iztēlojāties?

Askolds. Es jutos labi. Jo es nebiju viens. Man bija sieva.

Bruno. Un tas, ka viņa maukojās ar citiem, jūs neuztrauca?

Askolds. Nē. Jo es pats baidījos viņai pieskarties. Man pietika ar to, ka viņa man ir... ka varu rūpēties par viņu... vērot...

Atvars. Tu ļoti detalizēti apraksti viņas attiecības ar Andri. Kas ir Andra prototips? No kurienes tu šo tēlu ņēmi?

Askolds. Savā ziņā... arī Andris esmu es...

Bruno. Šizofrēnija...

Askolds. Redziet... sākumā es nedomāju, ka arī Andris esmu es. Tas, ka uzreiz to neaptvēru, ļāva man caur Andri būt arī fiziski tuvam ar Veroniku. Kad es sapratu, ka Askolds ir arī Andris... tas mani nobiedēja... Bet tad es sev pateicu: ja jau tu esi to darījis, nezinādams, ka tas esi tu... tad tu to patiešām vari. Un tad jau es vairs nebaidījos... bet ļāvos.

Bruno. Turklāt pieļāvāt arī to, ka jums līdzdarbojas vēl četri tipi.

Askolds. Ziniet... arī viņi biju es...

Bruno. Šizofrēnija entajā pakāpē! Jūs esat pavisam nenormāls? Kāpēc jums nepietika ar to, ka identificējāties ar diviem vīriešiem? Kāda velna pēc jums ievajadzējās vēl četrus?!

Askolds. Es Veroniku tik ļoti mīlēju... ka nespēju tikai caur Askoldu un Andri dot viņai tik daudz maiguma un uzmanības, cik būtu vēlējies. Tāpēc man nācās daudzkārstoties.

Bruno. Ejiet pa gaisu!

Askolds. Bet lasītājs jau to nenojautīs. Lasītājs taču visu uztvers tā, kā tas ir uzrakstīts. Lasītājam taču ir vienalga, kas notiek rakstnieka dvēselē? Viņam tā būs erotiska pikantērija ar daudziem personāžiem, laulības pārkāpšanu un grupveida seksu, man – mīlestības svētki divatā ar mīļoto sievieti.

Bruno. Kura gan eksistē tikai jūsu slimajā iztēlē.

Askolds. Jā... kā ideāls... kas vēl nav realizējies...

Bruno. Nekas, jau šovakar jūs uz Atvara rēķina varēsiet savus ideālus realizēt! Nu labi – kas jums tur nobeigumā?

10.

Veronika. Tu, zemiskā pakaļa, – ceri no manis kaut ko uzzināt? Tad zini: es diršu tev virsū no septītā stāva un nemūžam tu no manis neko vairs nedzirdēsi! Vācies pie velna, izdzimteni! Fuck jou! Čau!

11.

Bruno. Kas tad tas bija?! Pat Atvars tādus vārdos lieto tikai tad, kad ir smagi piedzēries! Bet jūs – literārā sacerējumā! Brigadere piecēlta no kapa un norautu jums pautus, ja nejauši uzzinātu, ko esat te sarakstījis! Un ko viņa vispār tur lamā?

Askolds. Profesoru.

Bruno. Patiešām – mums taču ir vēl septītais vīrietis! Vai varbūt tas arī esat jūs?

Askolds. Jā. Kā profesors es mēģināju viņai palīdzēt tikt galā ar psiholoģiskajām problēmām godīgā ceļā. Diemžēl tas neizdevās.

Bruno. Šizofrēnija septītajā pakāpē! Vai tiešām visi raķešu konstruktori ir tādi?!

Askolds. Nē. Visi pārējie ir ļoti normāli cilvēki.

Bruno. Jūs patiešām esat nenormāls. Kā cilvēks var būt tik stulbs un atteikties no karjeras ārzemēs? Nu labi, es saprotu, ka jums varēja nepatikt Krievijā, bet ir taču NASA! Amerikā jūs būtu miljonārs un nevajadzētu mocīties, laužoties iekšā sēnalu literatūrā! Es saprotu, ka pirmajā mirklī jūs varēja vadīt apšaubāms patriotisms, bet, kad sapratāt, ka te nevienam neesat vajadzīgs, kāpēc steigšus nesazinājāties ar amerikāņu kolēģiem? Nesakiet, ka jūs nezinājāt, kā tas izdarāms!

Askolds. Zināju. Bet bija viens iemesls, kāpēc es to nedarīju. Psiholoģisks.

Bruno. Atkal psiholoģisks!

Askolds. Jā, tas saistīts ar kosmosa kuģu formu. Gandrīz visi šie lidaparāti vairāk vai mazāk atgādina vīriešu dzimumlocekļus. Kad es to nejauši aptvēru, mani pārņēma tāds pretīgums, ka es vairs nespēju turpināt konstruktora darbu. Lasot erotiskos žurnālus un rakstot šo stāstu, es pamazām atbrīvojos no šī pretīguma. Jūtu, ka drīz tas pavisam būs izgaisis. Es ceru: tad, kad mans stāsts būs publicēts. Oficiāli iemiesots grāmatā. Tad es nekavējoties zvanīšu uz Vašingtonu.

Bruno. Vai nākamā nodaļa patiešām ir pēdējā?

Askolds. Jā.

12.

Andris. Tu esi kļuvusi vēl skaistāka.

Veronika. Protams. Jo man ir atjaunojušās attiecības ar vīru.

Andris. Tad šis pasākums ir tomēr nācis tev par labu.

Veronika. Nenoliedzami. Un jums?

Andris. Čaļi ir sajūsmā.

Veronika. Bet tu – vai vēl arvien mani mīli?

Andris. Ar katru stundu arvien vairāk.

Veronika. Tad jau tas tev sagādā ciešanas?

Andris. Kas?

Veronika. Tas, ka guļu ar savu vīru.

Andris. Gluži otrādi. Es esmu priedīgs par to. Jo tā taču ir jābūt.

Veronika. Dīvaina mīlestība. Es pirmoreiz redzu ko tamlīdzīgu. Vai arī tu mānies.

Andris. Es nemānos. Un tu? Vai tu mani mīli?

Veronika. Vai tad nejūti?

Andris. Jūtu.

Veronika. Ko mēs tagad darīsim?

Andris. Gribi pamest savu vīru?

Veronika. Nē.

Andris. Tad viss ir kārtībā – dzīvosim kā dzīvojuši.

Veronika. Un mīlēsime viens otru?

Andris. Jā.

Veronika. Lai notiek. Bet es tev gribētu atklāt vēl kaut ko. Vai atceries – es stāstīju par to zēnu...

Andris. Atceros.

Veronika. Kad puikas bija mani vienreiz noķēruši... un mīcīja... viņš iebāza man pirkstu...

Andris. Un tu sarunāji, lai citi puikas viņu par to nosit?

Veronika. Jā. Bet tikai iztēlē. Viņš vēl arvien ir sveiks un vesels... un ļoti laimīgs savā ģimenes dzīvē. Tagad es viņam no visas sirds to arī novēlu.

Andris. Tagad?

Veronika. Kopš tu man esi.

Andris. Kas tad manī ir tik izšķirošs?

Veronika. Tu esi līdzīgs viņam. Tik līdzīgs, ka, pirmoreiz tevi ieraugot, biju pilnīgi pārliecināta, ka bāriņā ir ienācis viņš. Protams, es drīz apjēdzu, ka viņam vajadzētu būt nedaudz vecākam.

Andris. Pēc tevis stāstītā šķiet, ka tev šīs līdzības dēļ būtu vajadzējis mani ienīst.

Veronika. O, tas ir ļoti sarežģīts un samudžināts stāsts. Stāsts par muļķa meitenes stulbo dvēseli. Taktiski un pārliecinoši manī tika izveidota pārliecība, ka sievietei drīkst būt tikai viens vīrietis – pirmais un vienīgais. Kad tas toreiz notika... es sapratu, ka esmu apgānīta – apzīmogota uz mūžu. Es to ilgi pārdzīvoju, bet tad sapratu, ka man ir izeja: apprecēties ar viņu. Pārvarēdama sevi, es mēģināju viņam tuvoties. Centos it kā nejauši patrāpīties viņam ceļā... notvert viņa skatienu... uzlūgt uz dāmu deju skolas ballītē... Viss beidzās ar to, ka viņš, mani ieraudzījis, bēga. Bet es sapratu, ka esmu iemīlējusies viņā. Un tā bija labāk. Tā vienkārši bija nelaimīga mīlestība. Šī mīlestība aizslaucīja pazemojuma šausmas... sajūtu, ka esmu tikusi izvarota. Tad uzradās Askolds. Tā es atriebos savam pirmajam mīļākajam. Viņš nevarēja neredzēt Askolda pārākumu. Vienīgi man bija šausmīgi bail par to, kas notiks mūsu pirmajā mīlēšanās reizē. Vai vari iedomāties – es mūsu attiecības novilku līdz pat kāzu naktij. Un visu šo laiku domāju: kas notiks tai brīdī, kad viņš pamanīs, ka es neesmu nevainīga?

Andris. Un kas notika?

Veronika. Viss bija kārtībā. Mana nevainība tika uzskatāmi apstiprināta. Bet pati taču es zināju, ka esmu krāpniece.

Andris. Un ar vīru tu nespēji par to runāt?

Veronika. Nespēju. Man visu laiku šķita, ka tas viņu sāpinās. Un tāpēc es ienīdu viņu. Par to, ka nespēju būt līdz galam atklāta. Vai tagad tu saproti visu?

Andris. Saprotu. Padejosim?

Veronika. Padejosim.

VIŅI DEJO.

13.

Askolds. Viss.

Atvars (Bruno). Ko teiksi?

Bruno. Tas nav nobeigums. Absurds un neloģisks. Tas neatbilst pat jūsu iecerei.

Askolds. Redziet... pēdējo nodaļu patiešām rakstīju es...

Bruno. Ko jūs ar to gribat teikt? Ka visu pārējo ir rakstījis kāds cits?

Askolds. Jā. Kad nonācu līdz pēdējai nodaļai, man tādas aizdomas radās: ka patiesībā visu šo stāstu raksta Veronika. Es darbojos tikai kā medijs... kā vārnas spalvas turētājs...

Bruno. Tātad viss ir tikai slimas sievietes murgi?

Askolds. Varbūt viņa man diktēja reālus notikumus, bet varbūt – tikai savas fantāzijas...

Bruno. Liecieties mierā! Kādas fantāzijas var būt sievietei? Un nenodarbojieties ne ar kādu mistiku! Starp citu, mēs jau runājām, ka Veronika ar seksu neaizrausies, bet gaidīs Svēto Garu un tikai tērzēs par visu, kas te jums notiek. Redzat, ka es atkal esmu uzminējis jūsu zemapziņas domu gājienu? Atliek to tikai adekvāti īstenot! Mēs ar Atvaru jums sīki izstāstījām, kas ar šo smērējumu ir darāms! Tagad ķerieties pie darba, un varbūt tur patiešām kaut kas sanāks! Jāatzīstas, ka sirds dziļumos es jums kā rakstniekam tomēr ticu. Es zinu, ka jūs to varat! (Vēlīgi uzsit Askoldam uz pleca.)

ASKOLDS SABRŪK UN NOSLĪD UZ GRĪDAS.

Bruno. Kas viņam?

Atvars (apskatījis Askoldu). Miris.

Bruno. Pirmoreiz dzirdu, ka kāds būtu miris no draudzīga uzsitiena pa plecu.

14.

Atvars. Ekspertīze Bruno diagnozi neapstiprināja. Askolds izrādījās miris vienkārši no bada. Pēc šī secinājuma viņa līķi mums atdeva atpakaļ. Brīdi padomājuši, iestūmām to tukšā seifā. Askolda erotisko stāstu nolēmām izdot tādu, kāds ir, jo nelolojām vairs cerības, ka autors varētu to kādreiz uzlabot. Desmit procenti no grāmatas peļņas paredzēti Askolda atdusas vietas izveidei. Pēc Bruno ieceres, seifs ar raķešu konstruktora mirstīgajām atliekām tiks novietots Brīvības pieminekļa pakājē un to rotās uzraksts zelta burtiem: "TĀ ARĪ MUMS NEIZDEVĀS TEVI AIZVEST PIE MAUKĀM..." Bet virs trim zvaigznēm lidināsies kinētiskais piemineklis – milzīga, sudrabota raķete falla formā, no kuras sprauslām nebeidzamā straumē kā asinis plūdīs mūžīgā uguns. Pēc Bruno domām, tā vislabāk tiks raksturots Askolda daudzsološais, bet nepiepildītais liktenis.